București

Sfarmă-piatră

Director: Al. Gregorian

Redacția și Administratia: Str. Domnita Anastasia, 16. — S. I

Telefon 3.76.05

(Die Brennessel)

Spania în flăcări

EVREII ȘI DICTATURILE

Presa rasismului celui mai feroce din lume, adică presa evreiască, urlă împotriva „dictaturii de dreapta". Între ea și acest fel de dictatură e un raport ca dela potaie la luna plină. Ați auzit vreodată câinii lătrând către astrul nopții? E o impresie sinistră. Cine știe ce groază nelămurită zace în sângele canin, cine știe ce obscure instincte de apărare se încordează în javre și în jigodii, cine știe ce panică animală, cine știe ce corespondență ostilă se stabilește între lumina halucinantă a lunii și fierea dulăilor, că din adâncul nopții se ridică deavalma urlete prelungi și fioroase, lătrături înverșunate și tari ca o grindină de pietre asvârlite în sus, sau ca o canonadă de ocări și batjocuri pentru a spurca maiestatea superbului glob de aur nocturn!

Acelaș instinct de panică și de vrăjmășie telurică face să icenească spre ideea „dictaturii de dreapta" urletele javrelor, jigodiilor, tutelor și potăilor din presa rasismului iudaic. E un spectacol sinistru, de groază, ca'n fața unei nenorociri ce se apropie, e schelălăiala unei presimțiri de cataclism, care te impresionează nu prin ceeace ar aduce o asemenea eventuală dictatură, ci prin capacitatea de spaimă atavică a bravului „neam ales".

Să remarcăm că urletele acestei groaze animalice se manifestă exclusiv în fața „dictaturii de dreapta" sau în fața „dictaturii extremismului de dreapta"; dictatura reală a extremismului de stânga, proletar, comunist, bolșevic sau cum voiți să-i spuneți, dimpotrivă: aduce un calm binefăcător în inima chinuită a lui Israel, un sentiment de siguranță, o perversă beție de stăpânire sanguinară.

Atitudinile acestea diametral opuse le observați cu deosebire în organul specific al rasismului iudaic din România, în ziarul Adevărul. Eu îl urmăresc zilnic de optsprezece ani încoace și-i cunosc perfect mentalitatea și metoda. Au apărut în această vreme două feluri de dictaturi: ba trei: dictatura bolșevică, dictatura lui Kemal și dictaturile din Italia și Germania. Ei bine, niciun cuvânt, dar absolut niciun cuvânt de ocară nu există în Adevărul din acest timp la adresa dictaturii din Ancara sau a dictaturii din Moscova. Urlete sinistre s'au ridicat însă în fiecare zi împotriva dictaturii italiene sau a dictaturii germane.

In revoluția „proletară" din Rusia s'au măcelărit milioane de oameni nevinovați, iar alte câteva milioane scăpate de ghiont și de cuțit își duc o existență fantomatică în mizeria suburbană a orașelor europene. In Rusia se ucide zilnic, iar teroarea e atât de îngrozitoare încât și până și bietului individ sânt numărați. Să nu mai vorbim de valorile ruinate ale civilizației, să nu mai vorbim de criteriile întoarse pe dos ale culturii. Să vorbim de viața pur și simplu a omului care nu mai are nici măcar prețul puilor de găină sau al cotofenelor din salcâmi.

Presa rasismului iudaic de'la noi n'a ridicat absolut niciun protest împotriva acestor grozăvii, ce zguduie istoria și inima omenească prin proporțiile lor extraordinare. Dece? Fiindcă milioanele de victime sânt ruși și sânt creștini. In toată revoluția bolșevică și sub toată teroarea dictaturii roșii nu există absolut nicio victimă iudaică, fiindcă teroriștii de-acolo sânt evrei sau, dacă nu sânt evrei, sânt aventurieri alcoolizați de spiritul iudaic. Adevărul și împreună cu el toată presa rasismului israelit nu protestează, nu se revoltă, ci jubilează cu bestialitatea celui mai fioros sadism, gâdilat de căldura sângelui creștin ce se varsă. Cu o satisfacție diavolească urmărește această presă torturile infernale la care e supus un imens popor dezorganizat și dezarmat. Din tot ce scriu aceste zare reiese clar apologia perversă a crimei în massă și a dictaturii „proletare". Dacă există un ziar în România, care susține metodic și programatic dictatura sanguinară, acesta e Adevărul, cu condiția ca această dictatură să fie executată de evrei sau în beneficiul iudaismului.

Aceeași atitudine o are presa rasismului israelit față de regimul lui Kemal. Mii și mii de oameni au fost uciși în Turcia numai pentru delictul de a fi purtat... fesul mahomedan! Biserica ortodoxă a fost supusă acolo la torturi și la umilințe asemănătoare cu cele din regimul sovietic. Absolut niciun protest în presa iudaică! Dece? Fiindcă tirania asiatică a lui Kemal executa o revoluție întocmai după principiile francmasoneriei. Aceasta, firește, face plăcere unui evreu adevărat, în care pulsează exclusivismul rasei și perversitatea de a vedea înjosite celelalte neamuri și religii.

Căutați în această presă o singură vibrație de durere față de crimele ce se fac în Spania, unde agenții bolșevismului, înarmați și conduși direct de Moscova, incendiază monumente celebre de artă și ruinează comorile de frumusețe ale geniilor picturii și arhitecturii. Nu veți găsi decât jubilarea deabia stăpânită a răzbunării unui neam care a îndurat odată prigoana puternicei Spanii catolice depe vremuri.

Evreii aceștia cu groaza ancestrală în oase și cu sadismul anticreștin, ce dublează această groază, știu bine că în Europa actuală nu mai există regim democratic. Ei știu bine că democrația, în care au prosperat ca șparanghelul în bălegar, s'a prăbușit sub propriile-i excese, ca niment n'a ucis-o, ci singură s'a otrăvit în propriu-i venin. Și totuși, ei simulează un fel de apărare a regimului democratic, un boccet de comandă la căpătâiul mortului. Sub condeiul sărindărenilor noștri, „democrația" e un simplu cuvânt, o simplă mască sub care fac apologia dictaturilor sanguinare și combat „dictatura de dreapta".

Această „dictatură de dreapta" e luna plină la care urlă îngrozite potăile galițiene.

Dece ostilitatea telurică față de această formă nouă de guvernământ? E „dictatura de dreapta" sanguinară? Are ea în spate munții de cadavre ai revoluției bolșevice? Unde? Când? Cum?

Așa zisele dictaturi de dreapta s'au instalat în Italia și în Germania. Caracteristica lor comună e triumful împotriva crimei comuniste. Mussolini a venit ca o necesitate providențială de a salva Italia din haosul bolșevic în care intrase. Regimul lui nu e un regim caustral cum e cel din Moscova. E, dimpotrivă, cel mai deschis regim din lume. Din primul an al revoluției fasciste, granițele Italiei au fost și sânt permanent primitoare de oaspeți. Milioane și milioane de străini au intrat, au văzut orașe de orașe, și sat de sat, controlând și judecând până în ultimul amănunt. Regimul fascist e ca o vitrină de cristal în care privești absolut totul și unde nimic nu rămâne ascuns. Unde sânt crimele sângeroase? Unde e teroarea? Unde sugrumările libertăților? Dela un capăt la altul țara e un șantier imens, unde fiecare italian își găsește fericirea de a munci și de a se hrăni, într'o vreme când în țările democratice milioane de oameni se usucă în arșița șomajului. Un om genial a găsit secretul de a hrăni 44 de milioane de oameni într'o țară cu pământ de piatră și de mlaștină. Și omul acesta, care nu ucide pe nimeni pentru a fi puternic, se coboară permanent în stradă, în ateliere și în ogoare, secerând și treierând împreună cu țăranii din Littoria, aclamat și îndumnezeit dela o margine la cealaltă a statului. Ați văzut vreun italian lamentându-se de teroarea lui Mussolini? Ceva mai mult: dintre miile de publiciști, cari vizitează Italia, ați văzut vreunul deplorând soarta poporului sub regimul mussolinian? Noi cunoaștem, dimpotrivă, fenomenul de convertire extraordinară a francezilor. Dupăce, timp de zece ani, francmasoneria parisiană a dus cea mai oribilă campanie împotriva fascismului, francezii aceștia, bătrâni cu spiritul și refractari față de noile formule de viață, puși în fața acestui spectacol fără asemănare, au uitat că sânt francmasoni și republicani, iar injuriile lor de ieri s'au schimbat ca prin vrajă în ditirambe. Astăzi nimeni nu exaltă cu mai multă frenezie opera lui Mussolini decât Franța democrată. Nu suspină mereu presa pariziană: „Ah, de-am avea și noi un Mussolini!?".

Comparați pe Stalin cu Mussolini! Îi dă mâna dictatorului din Moscova să se coboare în mijlocul poporului și să se lase aclamat de fericitele milioane de țărani, cari, mai acum câțiva ani, își devorau copiii, înnebuniți de foamete? Regimul fascist, pe care presa rasismului iudaic îl porecleste „dictatură de dreapta", e regimul celei mai nemărginite iubiri de popor din câte a cunoscut istoria omenirii. Un om și-a luat asupra sa grija tuturor. Și toți se încred orbește în geniul lui, verificat în fapte la care participă de la ultimul bătrân până la ultimul copil.

Vorba acelui țăran strigată Duce, care secera în rând cu poporul, —: „Tu sei noi tutti!" — „Tu ești noi toți!" — exprimă toată mărețul înțelegeiune a regimului fascist, pe care perversitatea evreiască o numește „dictatură de dreapta".

Această perversitate dublată de groază s'a manifestat în toată oroarea ei când Adolf Hitler a venit la putere în Germania. Vă aduceți aminte: Reichul ajunsese într'o stare imposibilă. Democrația făcea alegeri în fiecare an, și chiar de două ori pe an. Rezultatul? Ieșiau atâtea fracțiuni în cât era cu neputință să se înțeleagă unele cu altele. Nimeni n'avea majoritate. Nimeni nu putea guverna. Abia alcătuite, guvernele se prăbușiau în calamitatea unor alegeri noi. Fenomenul acesta era democrația dusă la paroxism și la exasperare. Era sinuciderea democrației. Pe teren rămâsese comunismul iudaic și național-socialismul. Printr'o popularitate imensă, Adolf Hitler a fost impins la cârma statului. Dictatură? Niciun pic de sânge vărsat! Presa iudaică dela noi și în special Adevărul spumega de furie și de groază. Și atunci ne-a fost dat să citim în acest Adevărul cuvântul înspăimântător: „Asta nu e revoluție adevărată, fiindcă nu s'a făcut nicio vărsare de sânge!". Bestia semită urla de durere că n'a văzut masacre de creștini în Germania! Aș vrea ca unul din acești degenerați sărindăreni să desmintă ceeace scriem noi aici.

Dictatură germană nu există, fiindcă nu există tiranie asiatică sau teroare iudaică. Dictatura germană e un regim pe care în mod liber l-a ales poporul și-l confirmă în fiecare an prin acele uriașe plebiscite, care pun pe toată lumea în uimire. Sânt posibile asemenea procedee sub tirania iudeo-asiatică din Moscova sau din Ancara? Nu!

Și totuși presa rasismului iudaic, cel mai feroce și mai exclusivist rasism din lume, schelălăie și urlă împotriva „dictaturilor de dreapta", fiindcă sânt regimuri create de conștiința liberă a unor popoare care cred fanatic în misiunea lor. Dar nu cred în misiunea lui Israel. E adevărat că regimul din Italia și cel din Germania exclud amestecul evreilor din măruntaiele statelor naționale. Amestecul acesta pustiește și distruge.

Excluși dela beneficiile parazitare de ieri, evreii urlă ca potăile la lună. Ei știu că deacum încolo luna e departe, iar potăile neputincioase. Panica atavică și setea de dominație îi mână orbește la apologia tiraniilor iudeo-asiatice ca la singurul liman de salvare. Lumea toată poate să piară în sângele revoluțiilor și al crimelor teroarei. Ce-are face! Rasa lui Israel mai presus de orice!

Nichifor Crainic

NAŢIONALISMUL DELA PIATRA-NEAMŢ

După săptămâna patimilor urmează în toate calendarele creştineşti Invierea, dar aceasta pentru Români cel puţin nu inseamnă intotdeauna sfârşitul oricărui supliciu. Sărbătorile au trecut, mai greu-mai uşor, după cum fiecare a inţeles că în ţara asta bogată Românii sunt condamnaţi să rămână săraci — dar iată, n'am apucat bine să inghiţim ultima felie de cozonac (în cazul fericit când ni s'a întâmplat s'o avem) şi foarte curând am fost brutal rechemaţi la tragedia noastră cotidiană de cetăţeni români. Calvarul nostru civic a reînceput chiar de a doua zi după Invierea Mântuitorului — calendarul politic românesc fiind par'că mai bogat în patimi decât tot ce s'a putut imagina până azi... Fiindcă nu e puţin lucru ca, în aceeaşi săptămână aproape, să inregistrăm, să inghiţim şi să nu putem digera mai ales două discursuri deodată dintre care unul va fi suficient să spunem că este al d-lui Mihalache, iar celălalt al d-lui Victor Iamandi! Şi încă nu s'a sfârşit... Pentru săptămâna ce vine, d. Guţă Tătărăscu ne ameninţă cu discursul sau cu declaraţiile pe care are de gând să le facă la Ploeşti, mi se pare.

Declaraţii, aşa dar, în toate părţile... Hm!, ce au oamenii ăştia atâta de mult de spus? Chiar dacă avem răbdare să-i ascultăm, băgăm de seamă dezolaţi că totul e inutil. In pâlnia celei mai docile urechi nu izbuteşte să rămână nimic. Toţi aceşti imprudenţi agresori ai tribunei publice, călăresc pe vânt şi nu ajung nicăeri. Asta nu inseamnă totuş că cei mai mulţi dintre ei nu sunt capabili şi de câteva mici infamii...

Noi pricepem bine că un ministru se simte obligat, şi apoi îi e mai comod să facă cel puţin „declaraţii" — dacă altceva nu poate să facă nimic... E şi asta, oarecum, o soluţie. Impozitele, tot felul de timbre, curbele de sacrificiu, strivesc pe bieţii cetăţeni cari la rândul lor nu primesc decât o iluzie de salarii: miniştrii rezolvă tot, intr'o Duminică sau sărbătoare, când ies la drum şi fac declaraţii... Pâinea e puţină sau e scumpă... Să fim liniştiţi! Intr'un oraş oarecare, la Urziceni sau la Bacău, un ministru e pe drum gata să ne spună ce şi cum... Creşte şomajul, tineri intelectuali stau fără treabă şi fără hrană pe drumuri, tifosul începe să crească peste mizerie... Dar remediul este acelaş, îl ştiţi, s'a găsit — să vi-l mai spun?... Ni se fac declaraţii, fireşte!

Iar dacă ţara asta, în acest ceas dureros, îşi pune strigent probleme de vieaţă care cer imediate soluţii, dacă o febră tot mai aprinsă răscoleşte atâtea obscure griji, sgudue din temelii toate formele falsificate de vieaţă pe care trăim, şi dacă ne simţim astăzi aproape orfani, fără cer şi fără pământ intr'o ţară pe care n'o mai apără par'că şi n'o mai păzeşte nimic — răspunsul pe care ni-l dau oamenii noştri politici, guvernele, este aceeaşi inepuisabilă, stupidă cascadă de vorbe în care golul se luptă cu ignoranţa şi infamia supralicitează prostia!

De obicei ni se spun cu aceste prilejuri, lucruri foarte grave... cum să zic... foarte solemne, — patriotice chiar! — şi care increţesc ca de o caznă insuportabilă aceste frunţi de miniştri. Aflăm de pildă că România... e ţara noastră, e, — chiar, — ţărişoara noastră, pe care toţi suntem datori s'o iubim! S'o iubim, fireşte, dar nu aşa — nu aşa cum credeţi d-voastră! Est modus in rebus, ar spune d. Mihalache de pildă, care a învăţat la Berlitz atâtea limbi străine încât a isbutit s'o uite numai pe-a lui.

Dar urmează aci, în toate aceste declaraţii de care vă spun, o teorie de foarte subtilă cugetare pe care o bâlbâe cu o îndârjită imbecilitate toţi cretinii democraţiei, famelicii lătrători ai opoziţiei sau şnapanii dela guvern. Este, aşa numitul „naţionalism constructiv"! O să vă miraţi poate că aceste două cuvinte, care ştiu bine că sunt frumoase, au ajuns prada unor răufăcători sau a unor nerozi, au ajuns să fie scuipate la o beţie de cutare ministru pensionar sau stâlcite de inteligenţa orcărui limbric ministerial din cluburile democraţiei!

Ce e „naţionalismul constructiv"? Dar staţi, mai bine, să lucrăm cu „textele" în mână, staţi să vedem declaraţiile...

Mai intâi, totuş, aş vrea să mă mir puţin de ceva! Bine-bine, am stabilit că un ministru trebue să facă cel puţin declaraţii, aceasta fiind de obicei singura activitate prin care el îşi arată devotamentul pentru tot salariul şi pentru tot ce consumă din budgetele noastre... Bine! Dar e unul care nu mai are nicio treabă şi niciun rost în guvern, unul care nu mai este ministru, care nu mai este nimic... Patronii lui l-au lăsat să-şi zică „ministru de stat", fiindcă individul a implorat să rămână cel puţin cu atât, să nu fie dat cu totul afară de acolo unde n'a intrat de altfel niciodată întreg... Victor Iamandi să cheamă acest fost subsecretar de Stat, de hilară şi tragică amintire, iar teoria naţionalismului... constructiv a ieşit, cum se ştie, din paharul lui doctrinar, fiindcă insul deborda chiar şi cugetări într'o vreme de bachice meditaţii nocturne subt mesele unde dimineţile îl surprindeau cugetând mahmur... Fiind cel mai încăpător alcoolic al Moldovei — dintre toţi miniştri (dacă vreţi...) Iamandi e singurul care ar fi avut dreptul să doarmă liniştit fără să-l întrebe nimeni nimic. Şi intr'adevăr a dormit mi se pare câteva luni de zile în ultimul timp. Nimeni nu auzia de el, nu întreba unde e. Toţi cei cari îi poartă de grije se consolau să ştie că Iamandi se reface, că „se drege"... Alţii şoptiau că e iremediabil şi că nici cea mai amară cafea n'ar mai fi eficace. In orice caz dela tribuna Camerei, i s'a dat concediu nelimitat — şi imperativ, mai ales! Iamandi nu se mai poate sui la tribună — s'a terminat! Dar atunci ce-i rămânea de făcut? Naţionalismul constructiv rămânea — ca să zic aşa — fără doctrinar, şi Iamandi era dezolat! Atunci soluţia s'a găsit într'un biet târg din Moldova, unde Iamandi şi-a ridicat o tribună. Face omul ce poate, nu face numai ce vrea! Şi astfel „naţionalismul constructiv" a fost supus plebiscitului entuziast al ovreilor din Piatra Neamţ. Ingenioasă idee! Piatra-Neamţ, un mic Tell-Aviv aşa dar, acele caftane soioase şi acei perciuni legendari, aveau să ne spună nouă ce este „naţionalismul" şi trebuiau să fie de perfect acord mai ales cu veselul doctrinar... Iamandi fireşte a băut şi aici copios... din sângele unui mort, din sângele bietului Duca! Apoi printr'un fenomen natural, a vărsat tot ce-a băut — şi discursul, declaraţiile lui, pe care nimeni nu le cerea, pe care nu le aştepta nimeni, au ţâşnit ca dintr'un sinistru butoi, umplând pe toată strada Sărindar atâtea pagini ale cunoscutelor gazete de „naţionalism constructiv"!

...Şi rămăsese să vă spun ce insemnează aceste cuvinte. Mai e oare nevoe acum? Este naţionalismul dela Piatra-Neamţ, al păduchilor galiţieni cari au invadat oraşele Moldovei, şi cari încearcă să se întindă acum, peste o ţară întreagă în care, de altfel, un Iamandi a putut să fie ministru, a putut să fie săltat de subt mesele dela Borta rece până în banca ministerială!

Naţionalismul aşa dar să nu-l căutaţi în aceste suflete exaltate ale unui tineret sacrificat, să nu-l cereţi de pildă acolo de unde a isvorît ca o apă vie, ca o revărsare fierbinte de răsuflarea oprimată a atâtor generaţii de morţi acoperiţi de acelaş pământ... Nu, nu, nici Mihail Eminescu n'a avut dreptate

— Din Boian la Vatra Dornii
A umplut omida cornii... —

şi A. C. Cuza, probabil, este un mincinos... Dacă vreţi naţionalism românesc, să-l întrebaţi pe Victor Iamandi, adversarul ideologic al lui Mihail Eminescu, şi care Iamandi, între două şpriţuri, vă trimite să căutaţi acest naţionalism îmbrăcat în caftanele soioase dela Piatra Neamţ...

Toma Vlădescu

Campania electorală a început

Placardele Parisului şi ziăurile provinciei strălucesc de afişe multicolore ce vor să înfăţişeze programe diferite. Toată lumea va minţi timp de trei săptămâni — oamenii ca şi partidele.

Comuniştii cu buzunarele pline de banii Moscovei, vor lipi afişe tricolore, fără seceră şi fără ciocan. Burghezii, radicalii, conservatorii regimului, se vor uni cu Revoluţia. Burghezii reacţionari, de teamă să nu pară îndeajuns orientaţi spre stânga, îşi vor căuta alibiuri de laicitate. Va fi ca o bucătărie unde nimic nu e natural. Minciuna va fi pretutindeni.

Minciună, când d. Léon Blum invitându-şi partizanii să-i proclame profeţiile, va uita să le amintească tot ce a spus acum trei ani despre iminenta dispariţie a d-lui Hitler.

Minciună, când d. Edouard Daladier — taurul fricos care, la 6 Februarie, s'a dovedit că nu e în stare nici să ordone încetarea focului, nici să se menţină la tribună — va repeta vechiul cântec al partidului său asupra deficitului de 15 miliarde din 1932, deficit care e fixat prin lege nu la 15, ci la 4 miliarde.

Minciună, când d. Edouard Herriot, care-şi dă aere de istoric, va atribui răposatului Painlevé acea linie Maginot, când toată lumea ştie că în 1929, când Painlevé părăsi ministerul de războiu, acea linie nu era nici construită, nici votată, nici finanţată, nici hotărîtă.

Minciună, când d. Pierre — Etienne Flandin îi va pune Führerului întrebări fără răspuns şi va vedea, în concentrarea trupelor germane în Renania, dovada că a trecut vremea domniei faptului împlinit.

Minciună, când, în faţa ultimelor petece ale pactului dela Locarno, ni se va spune că un schimb de scrisori anemic între Statele-Majoare este, practic, mai important decât un tratat în toată puterea cuvântului.

Minciună, când d. Albert Sarraut, după ce le-a promis Strasbourghezilor să nu-i lase sub bătaia tunului german, va lăsa Franţa întreagă pradă celei mai mari umiliri pe care a suferit-o dela expulzarea d-lui Delcassé.

Acestea sunt bazele falsificate pe care stau azi călătoriile ministeriale la Londra şi Geneva; pe care se va sprijini mâine votul cetăţenilor alegători. Secţiunile de vot însele, unde se afirmă suveranitatea populară, nu sunt decât o minciună sfruntată.

Vreţi să ştiţi ce înseamnă sufragiu universal?

Gândiţi-vă la cei 40 milioane de Francezi, cari constituie universalitatea naţiunii. Scădeţi 28 milioane şi jumătate, cari n'au dreptul la vot şi 3 milioane şi jumătate, cari refuză să voteze. Mai rămân 8 milioane, din care jumătate plus unu, adică 4 milioane plus unu, ti va vota pe aceia cari vor face legile. Cu alte cuvinte, 10% din naţiune va conduce restul de 90 la sută.

Dacă-i mint pe alegători, treaba candidaţilor. Dacă sunt minţite principiile, treaba regimului. Dar în ambele cazuri există o singură victimă: poporul francez.

Acest mare popor, a cărui istorie seculară, plină de glorie, s'a desvoltat, acum douăzeci de ani, într'o victorie fără precedent; acest popor, capabil prin elitele celor mai înalte concepţii şi prin massele celor mai sublime devotamente; acest popor e stăpânit, de o jumătate de secol, de o mână de mistificatori.

André Tardieu

„Gringoire" din 10 Aprilie 1936

ROMUL LADEA

Aș arăta oamenilor lucrările cioplite de Romul Ladea, cum le arăți câmpul, pădurea ,munții ori apele repezi și limpezi; i-aș aduce în fața lor, cum îi porți prin ploae, pe ger, ori în bătaia aspră a crivățului, ca să se'n-

CLOȘCA R. LADEA

tâlnească, odată măcar, cu lucrurile așa cum sunt ele. Și aș căuta, întâlnirea asta cu Ladea, mai ales pentru cei tineri din țara noastră.

Noi cunoaștem, în genere, numai acelea din numele și înfăptuirile artiștilor, cari lucrează azi în România, pe cari ni le comunică cele patru ori cinci periodice din Sărindar, precum și cele câteva mici publicații, de apariție întâmplătoare, pentru laudă reciprocă. De aceea, nu odată s'a'ntâmplat ca meșteri de nebănuită forță și adâncime să rămână necunoscuți, pe când o puzderie de pictorași își purtau în lume, ostentativ, o umflată reputație „artistică".

Ladea nu este cunoscut. Sculpturile lui n'au pătruns în revistele de mare circulație dela noi și nici la concursurile cu premii nu le-am întâlnit. Odată doar, la un Salon Oficial, tineresc un „Sămănător" ca să risipească, între cei de-acolo, cu regească dărnicie, prisosul unui mare talent și a unui mare meșteșug. Era un țăran ca toți țăranii, noduros și cuminte, om între două vârste, care trecea gânditor peste brazdele de primăvară; purta opinci și cămașă albă și arunca, fără sgârcenie, sămânța roditoare, coborîtor dintr'un neam de oameni deprinși să tot dea, la grofi și la ciocoi, la ai lui și străinilor, taturora, cu zâmbet batjocoritor pe buze, ca să-i satur pe toți cei cari îi tot cer și nu se mai satură. Așa era „Sămănătorul" de prin 1926 ori 1927 al lui Romul Ladea.

Apoi lucrurile s'au schimbat. Într'o bună zi furtuna s'a abătut asupra meșterului și l-a cufundat în adâncurile istoriei ardelene, la întâlnire cu răsculații și cu iluminații și Ladea ne-a adus de-acolo fața adevărată a căpitanilor de revoluție țărănească și a dascălilor de naționalism.

Horia și Cloșca așa cum ni-i arată Ladea sunt altceva decât a știut să ne spună istoricii despre ei, căci asprimea hotărîtă a feței lor și lumina limpede visătoare a ochilor lor, rostesc adevăruri românești, pe cari nici un document nu le-a păstrat, dar cari au rămas până astăzi vii în sufletul orișcărui țăran din munții Apuseni. Și, mai înceoace de veacul nostru, tot așa, Simion Bărnuțiu, în înfățișarea pe care i-o dă Romul Ladea, vine scuturat de toată sgura unor adaosuri nepricepute ale comentatorilor ocazionali, rămânând ceeace a fost, un iluminat, un profet, un dascăl al poporului iobag menit stăpânirilor de țară, cărturar frământat de idealuri politice.

Iar când întrebările și nedumeririle au mers mai departe, când căutarea înțelesurilor sufletești nu găsea răspunsuri pe tărâmurile văzute ale zilei de azi, ori în cele trecute ale istoriei, Ladea a deschis cartea poeziilor copilăriei și s'a oprit la sfat cu moșnegii, ca să-și dea apoi ceas de întâlnire, pe poteci haiducești ori în peșteri din stâncă de munte, cu smeii și uriașii mitologiei noastre. Așa a cunoscut, într'o după-amiază, prevestitoare de furtună, pe când norii cenușii se luptau să'ntunece strălucirea unui soare tânăr, pe „Strâmbă lemne" mânios și pornit să'ngenunche frunțile mândre ale copacilor pădurii, „Strâmbă lemne" uriaș din poveste, frate bun cu „Sfarmă Piatră", pe care Ladea îl va dărui deasemenea. Iată lumea pe care-o cutreeră Ladea, întorcându-se din ea sănătos și puternic, cu dor și putere de viață ca și țăranul fălos din Bivanul mare, pe care ni-l arată încrezător în viața lui, bun, isteț și cu nelipsitul zâmbet de bună-ironie a bănățeanului.

În viața artistică a României de azi, în care cele două categorii sufletești arătate de Eminescu așa de limpede, aceea sarbădă, artificială, făcută din inutile analize și deprimantă a „românilor de baltă" și cealaltă pozitivă, organică, robustă, optimistă, a elementului autohton „românii de munte", Romul Ladea aduce toate virtuțile barbare ale unui suflet românesc adevărat.

Veacul nostru este în căutare de meșteri și dascăli. Veacul nostru românesc. Așteptăm meșterii cari să așternă pe pânză icoanele unui suflet pe care noi îl simțim ca adevărat românesc și să cioplească în piatră chipurile lumii românești din care am crescut noi cei cu îndârjită vrere de biruință naționalistă. Vor aduce între noi meșterii aceștia o artă limpede, dătătoare de lumină, armonioasă și senină, în care gingășia nu e s'ăbiciune, iar asprimea nu e vulgară. Anumite cercuri literare și artistice, cari neputând înțelege nimic din atmosfera creației artistice românești au alergat la împrumuturi de subiecte și technică și ne-au deprins cu lucrări de virtuozitate tech-

AUTO-PORTRET R. Ladea

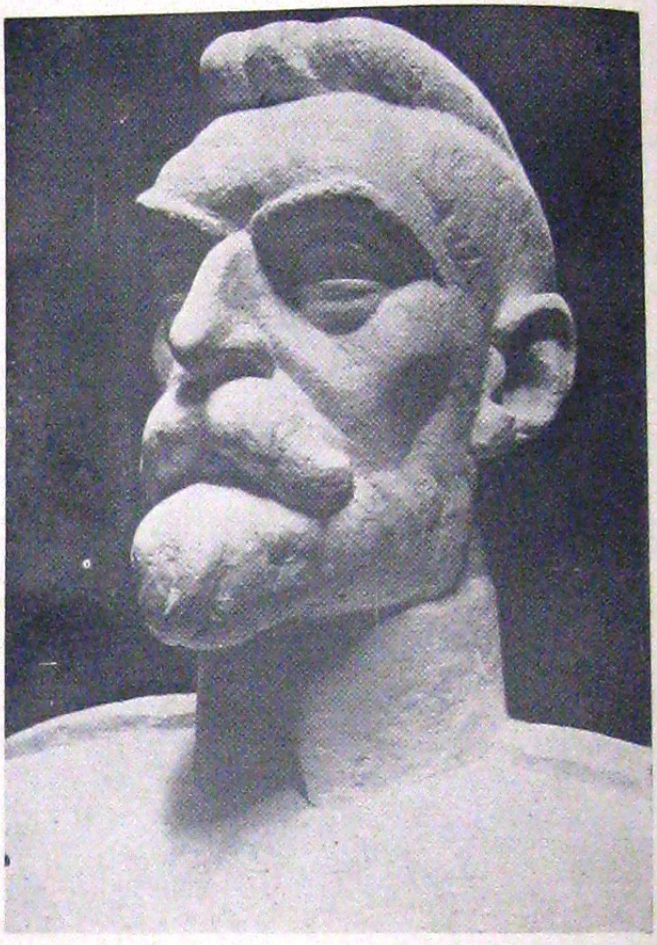

REGELE FERDINAND R. LADEA

nică și o sensibilitate bolnăvicioasă, cari oricâtă valoare artistică ar avea, nu sunt ivite din lumea de închipuire și simțire a veacului nostru de aspirații și creație națională. Împotriva acestei direcții spirituale luptă, încă în căutarea cheii de realizare artistică, câțiva din meșterii noștri cari găsesc isvoare de creație și technică artistice, aci la noi.

Pe calea asta de înfăptuire și glăsuire românească, Romul Ladea este un premergător, chiar între cei de-o seamă cu el. El este una cu cei care-i cioplește dur și clar, în piatră ori în lemn, ori îi modelează din lut; el este una cu simțirea noastră, una cu noi. Între lucrările lui Ladea te simți între ai tăi, cum te simți la locul tău în peisagiul românesc și lumea creației lui Ladea îți dă aceiași bucurie și aceiași impresie de forță ca și pământul și viața românească.

Gândul care se furișează uneori, turburător, privind lucrările lui Ladea, întreabă, strecurând teamă, dacă nu cumva, printr'un tainic meșteșug de vrăjitor, el fură dintr'o lume numai de el știută, chipurile pe cari ni le arată, împietrind astfel ființe cari sunt acolo aevea.

Deaceea nici nu-i văd pe Ladea cioplind în ate'ier, ci afară, în bătaia vântului, croind pe Sfarmă Piatră pe o creastă de stâncă, ori înălțând pe Horia, undeva pe Detunata, amenințător, înțelept, căpitan de răsculați, pentru țară nouă și dreptate...

Octavian Neamțu

LUPOAICA

Ducelui...

Bătrână și aprigă mamă
dârz priponită pe-a vremilor soclu
[așa ne-ai rămas:
veghind peste toată istoria lumii.

Trecut-au cu pocnet de plesne furtuni peste tine
[
din toate părțile darnic,
lătratu-te-au câinii pământului fără
[hodină
tu fugăritu-i-ai prin nopți'e vremii
[amarnic —
de-apururea mândră, stăpână pe loc
[și vizuină
dârz priponită pe-a vremilor soclu
[rămas-ai
veghind peste toată această Istorie
[a lumii.

Copiii crescut-au puternici și mândri
[și mari
că neamul urmașilor lor
pe căile veacului în goană trecând
[biruitor

nu-i mai putuse cuprinde pământul
[odată —
dar tu până azi
cioplită cu vrajă în suflet și blocuri
[de piatră
dârz încleștată pe-a vremilor soclu
[rămas-ai
de veghe peste a lumii Istorie toată.

Marele Zevs
putere ți-a dat și drept peste veac
[— și țărie
simbol latiniei să fi peste om și
[veșnic —
o, bună și aprigă mamă
dârz înălțată pe-a vremilor soclu așa
[ne-ai rămas:
de veghe peste destinul și căile
[gintei latine,
peste toată această Istorie a lumii...

Valeriu Bora

CERCETÂND BUGETUL

Cine ar putea crede, judecând după nemulțumirea tuturora, că bugetul general al statului este, comparativ, mai mare decât bugetul României dinainte de războiu.

Pentru a urmări mai ușor un studiu comparativ, din care să tragem concluziile ce se cuvin, vom aduce cele două Românii, cea de azi și cea dinainte de războiu, cum s'ar zice, la același numitor. Adică vom transpune România de azi, cu întinderea și populația actuală, pe planul realităților dinainte de războiu.

Ținând seamă că leul s'a depreciat de 32,25 (paritatea oficială), iar România s'a mărit teritorial cu coeficientul de 2,12 — și populația cu 2,45 — deci în medie cu 2,3 — aplicând deci coeficientul $(32{,}25 \times 2{,}3) = 75$ la cifrele din 1914—1915, — ne vom da seama precis de cum s'ar fi prezentat astăzi România de azi.

Ultimul buget normal, înainte de războiu, a fost cel din 1914—15, însumând la un loc, cu toate regiile publice, ad-țiile comerciale, direcțiile generale și administrațiile locale (județe și comune), un total de 600 milioane lei aur. Înmulțind aceste 600 milioane cu coeficientul 75 am avea 45.000 milioane lei, corespunzătoare nevoilor României de azi.

Cu această cifră nevoile României de azi ar putea fi satisfăcute, măcar în măsura în care erau satisfăcute în 1914—15 ; — adică normal.

Bugetul de azi însumează însă: 23.000 milioane lei, bugetul statului propriu zis, 34.000 milioane lei bugetele exploatărilor statului și aproape 10.000 milioane bugetele administrațiilor locale. Un total deci de 67.000 milioane.

Defalcând, pe de-o parte, sumele ce se repetă, fie în bugetul statului ca redevențe și beneficii din partea ad-țiilor comerciale, fie în bugetul acestora ca subvenții de la stat, — și pe de altă parte adăogând fondurile speciale, ce și-a creiat fiecare minister și instituție publică, în marginea bugetului, ajungem la o sumă rotundă de 65.000 milioane lei.

Adică cu 20.000 milioane mai mult decât s'ar fi mulțumit România dela 1914—15, dacă ar fi fost cât cea de azi, ca întindere și populație.

In chip firesc se pune întrebarea : cum se face că statul, cu serviciile și necesitățile sale, corespunzând aceleiași Românii, era normal satisfăcut atunci cu 45.000 milioane lei și este atât de nenorocit azi, cu un buget de 65.000 milioane ?

Și mai nenorocit decât statul cu serviciile sale, este contribuabilul de azi, obligat să verse statului acest spor de 20.000 milioane lei, fără a avea în schimb nimic peste ceeace avea contribuabilul din 1914—15 — ci, din contră, mai puțin, căci dacă are nevoie de școală, pentru copii, plătește separat la eforiile școlare ; — după cum tot separat plătește dacă are nevoie de spital, justiție, etc.

Suma de 65.000 milioane, pompată economiei naționale, reprezintă aproape 60% din venitul național, de circa 120.000 milioane. Pe când suma de 45.000 milioane, corespunzătoare vremurile și oamenilor dinainte de războiu, ar fi reprezentat 20% din venitul național de peste 200.000 milioane, — corespunzător situației de atunci.

De remarcat că bugetul general, pe anul 1930, depășea totalul de 80.000 milioane lei.

Cum se topesc aceste sume, stoarse din munca celor pe cari, de cele mai multe ori, aceiași stat le pune fel de fel de piedici ?

Am putea răspunde simplu și cuprinzător : altă dată politica se făcea cu sacrificii, pe când azi se face cu beneficii. Altă dată bugetul era al țării, azi este mai mult al partidelor politice.

Să revenim însă la amănunte. Expunerea de motive a bugetului în curs (1936—37), ne lămurește : 3/5 din bugetul statului merge la personal, 1/5 la datoria publică și 1/5 la material și întreținere, din care se mai ciupește totd'auna pentru „diverse-personal".

Aceasta numai în ce privește bugetul statului, propriu zis (23.000 milioane), exagerându-se puțin capitolul datoriei publice.

Acest capitol, comparativ cu situația dinainte de războiu, nu constitue o sarcină prea grea. In 1914—15 adunsesem la o datorie publică de circa 1800 milioane aur, ceeace ar corespunde cu (1800×75) 135.000 milioane lei. Pe când datoria publică de azi, internă și externă, nu este decât 100.000 milioane (80.000 externă și 28.000 internă).

Deosebirea este numai că înainte de războiu împrumuturile mergeau la investiții, adică la înzestrarea țării, pe când după războiu au mers la acoperirea dificitelor, adică la înzestrarea partizanilor politici.

Tot expunerea de motive mai arată că : România de azi, cu oamenii și metodele dinainte de războiu, consuma 14.000 milioane lei pentru serviciile productive, obținând un beneficiu (excedent) de 10.000 milioane. Pe când cu oamenii și metodele de azi consumă 16.800 milioane, pentru un beneficiu de 5.500 milioane. Și aceasta cu o scumpire excesivă a produselor și serviciilor furnizate cetățenilor.

O creștere impresionantă a cheltuelilor publice este marcată de bugetele ad-țiilor locale (județe și comune). România de azi, pe piciorul de cheltueli de la 1914—15, cheltuia 3800 milioane lei, pe când bugetul de azi însumează 9800 milioane. Ceeace înseamnă că impozitele și taxele comunale apasă azi aproape de trei ori mai greu asupra cetățenilor și a vieții în general, fără contra servicii echivalente.

In 1930, sub guvernarea țărănistă, bugetele ad-țiilor locale însumau 12130 milioane. A fost epoca jafului ne mai pomenit, cu câte doi prefecți de fiecare județ și cu toți consilierii comunali retribuiți cu sume până la 50.000—60.000 lei lunar. In afară de jaful așa ziselor lucrări și furnituri, cari pentru comunele rurale se reduceau la ticluire de acte justificative.

Aceiași observație în ce privește capitolul pensiilor. România de la 1914—15 plătea 26 milioane aur ; ceeace ar reprezenta pentru România de azi $(26 \times 75) = 1950$ milioane lei. Bugetul pensiilor este însă azi de 4000 milioane, din cauza pensionărilor forțate din 1930 și a introducerii foștilor funcționari unguri (comisia Boilă).

Ar mai fi de comparat sumele bugetare repartizate ministerelor, din care s'ar vedea că grosul sumelor merge la ministerele politice, iar cele mici pentru cele economice. Ministerul de lucrări publice și comunicații are un buget de 89 milioane, iar cel de interne 355 milioane lei.

Prezentând aceste câteva aspecte bugetare, lăsăm concluziile pe seama cititorului, îngăduindu-ne numai constatarea, care poate fi o consolare pentru unii că : obrazul subțire al democrației cu cheltuială se ține. Deși unii pretind că democrația are obrazul gros.

Arhit. I. D. Enescu

Ovrei germani
(Candide)

Roata lui Horia

De aproape douăzeci de ani, de când s'a consumat izbânda întregirii naționale, oficialitatea noastră se zbate sterp între năuceala democrației și paralizia cruntă a aceleiași democrații. Toate guvernele de după războiu, dar absolut toate, au îngenunchiat cu tâmpă devoție la altarul democrației masonice și au ascultat, cu toate urechile votului universal, nu ritmul atât de zvăcnit al dureroaselor realități naționale, ci liturghia nasal articulată pe arii internaționale, a trădătorilor sistematice și legalizate. Toate acestе guverne, fără măduvă, dar cu o masivă substanță suptă din ideologia cu rădăcinile în vânt a unei democrații fără țară, dar cu inepuizabile virtuți financiare (Skoda, Nacht, Cagero, etc.), și cu etichetă neutră și neutralizantă pe frunte, toate au fost guverne de trădare națională. O trădare însă fără trădători și fără spânzurători. E și aceasta una din sacrele virtuți democrate. Căci dacă într'o noapte se mistuesc în vistieria statului — și așa destul de costelivă — câteva milioane sau miliarde, generozitatea democrată e atât de largă, încât printr'o răsturnare magică a încrederii naționale, aceasta trece — după riguroase protocoluri legale — de pe umerii cu saltele ai ministrului, pe spinarea de zdrențe și arc de oase a bietului acar Păun. Astfel că umilul cetățean român are deseori, chiar prea des, posibilitatea să se trezească ministru. Doar deaceea suntem democrați, ca să putem răspunde în fața justiției pentru ministrul care a furat. E o onoare la care democrația nu va renunța niciodată, pe care o rezervă ca surpriză de neagră sărbătoare credincioșilor ei. Așa că, atunci când înaltele rosturi ale țării stau frânte sub genunchiul tâmpeniei democrate și vrei să faci bilanțul marilor ticăloși, observi că nu există, sub raport juridic, nici un vinovat. Iată dece democrația n'are spânzurători, afară de una, spânzurătoarea istoriei, în al cărei șireang, pe care-l bat vânturi răcoroase de-asupra acestui veac, ea va învineți, sub imperiul unui destin care nu iartă. Îi dorim chinuri ușoare. Dar până atunci, în România Mare se răsucesc dureros realitățile trădate. Șueră pe sub streașina de stuf și mizerie a țării, ascuțit vânt de răsmeriță, pe care noi, cari mai simțim în palme bătăturile de sapă ale părinților și'n obraz vântul primăverilor cu pluguri și necaz de-acasă, știm să-l ascultăm și-i înțelegem smuciturile surde care cer redresarea destinului nostru istoric și pedeapsa trădătorilor. Aceste crude realități își cer răvnită întâietate sub cele câteva condee rămase nevândute în presa noastră cu apucături de prostituată ordinară. Sfarmă Piatră și-a făcut toată datoria în această privință și nu va dezerta nici pe viitor, cu toată epica înspumegată de temperamental iconoclasm a aprigului nostru dușman, Lupu și a stăpânului său întru revoluție, Pandurul din Topoloveni, cari în toate întrunirile lor politice se isbesc de fruntea semeață a Uriașului, ca creții de pieptul Ceahlăului.

De data aceasta să ne întrebăm, cum a înțeles democrația să consolideze sufletul României Mari, în cei douăzeci de ani dela întregire și până astăzi ? Căci la această problemă ne-am gândit — în deosebi —, la actualitatea ei încă atât de vie astăzi, când am afirmat că guvernele au trădat țara. Intr'adevăr, întrucât sunt granițele și în general provinciile alipite mai românești astăzi decât cu douăzeci de ani în urmă ? Cum am înțeles noi să smulgem din inima Ardealului pleasna de milenară tiranie maghiară, care sfichiue pe spinarea *încă* de iobag a moțului, pe care nici acum nu l-am făcut să simtă că stăpâni nu-i mai sunt grofii ? In Ardeal nu simți nicăiri prezența organizată a statului. Consiliile comunale, așa cum arăta zilele acestea d. R. Seișanu, sunt aproape în întregime maghiare, iar limba folosită — în actele oficiale—este tot cea maghiară.

Mă rog, când s'a pomenit sub tirania ungară să conducă ardelenii — și erau doar în țara lor ! — treburile obștești ? Aceștia erau, cum sunt și astăzi, valahi puturoși, căci Ardealul e încă sub stăpânire ungară, mai cu seamă dealungul granitei. Căci democrația nu știe să-și interiorizeze ritmul istoriei și'ngădue, ca pe acolo pe unde Avram Iancu și-a cântat nebunia din fluer și pe unde oasele lui Horia au trosnit sub roată, să se cânte ceardașul și să se vorbească numai ungurește. Iar pe deasupra, zeci de cuiburi comuniste înflorite, sub aripa încă și ea netrăsnită, a ofensivei revizioniste, prin fabrici și prin școli — școli cu profesori unguri și jidani, cari nu știu românește, aproape toți comuniști îmbrobodiți — care întregesc lanțul de aur al marilor înfăptuiri democrate. — In Bucovina și Basarabia nu stăm mai pe roze.

Aceeași dictatură minoritară, aceeași încăpățânată și organizată solidaritate împotriva statului și acelaș desmăț tembel, organizat în apele corupte ale democrației, din partea autorității. Din această cauză s'a închegat peste tot un val masiv de forțe vrăjmașe — cu reprezentanți în parlament și'n toate instituțiile românești, betonat de aceleași aspirații, în jurul aceluiaș obiectiv, care bate cu furie înverșunată în coastele — numai oase ! — ale țării.

Și îndurăm astfel să fim călcați în picioare, ba cerem și scuze, ca să nu fim cumva părîți la Geneva! Iar la Buda-Pesta se pregătește introducerea limbii maghiare în cultul bisericilor ortodoxe de pe teritoriul ungar. Să ceri peste Tisa egalitate de tratament față de supușii români ? Dar mi-se pare că această egalitate aproape există, căci și dincoace de Tisa tot ungur e stăpân.

Apasă în această stare de lucruri stânca unei condamnări, sub care nu aflăm vinovați. Ispășirea se consumă însă în tragedia fără lacrimi, dar cu pumni încleștați și fulgere sub frunte, a țării.

Ne întrebăm cu teamă, dar și cu nădejdea unei izbăviri, dacă această tragedie își va deslănțui finalul împotriva aspiraților, sau se va frânge și mai crunt sub tirania lor. Sunt perspective pe care democrația nu le poate întrezări. Și nici nu-i mai cerem acest efort.

Nița Mihai

Joia Patimilor la Marea Lojă N

Un cavaler Kadoș în ținută rituală

Nu este ocazie în care Marea Loje Națională din str. Câmpineanu 45 să nu caute să-și valorifice printre altele pretenția de a fi și creștină.

Am arătat cu dovezi în nenumărate rânduri cât de inexacte sunt aceste afirmațiuni.

Prezența prea numeroșilor ovrei în această loje ce se pretinde creștină, este dealtfel semnificativă și concludentă.

Seria argumentelor care țintuesc la stâlpul infamiei pe „frații" ce batjocoresc metodic numele de creștin o închee o nouă infamie, asupra căreia vom insista aci.

Astfel, în Joia Patimilor — noaptea — când tot creștinul cu teamă de Dumnezeu se prosternă umilit în fața jertfei supreme a Celui care a fost crucificat, „frații" lui Pangalargetoianu s'au întrunit joviali la o petrecere.

✲ După tradiția masonică, „frații" de gradul 18, cari alcătuesc așa numitul Capitol de Roza Cruce, în afară de reuniunile din timpul anului, trebue să se întrunească, în mod obligatoriu — neparticiparea fiind socotită sacrilegiu și sancționată ca atare — odată pe an la o „agapă" în Noaptea de Joia Patimilor.

In aceeaș noapte, se face și ridicarea la gradul 18 a celor propuși pentru înaintare după un ritual extrem de complicat și asupra căruia vom insista puțin.

✲ Gradul 18, Cavaler de Roza Cruce, este unul din cele mai principale, el alcătuind bariera peste care nu trec decât aceia cari s'au identificat cu scopul ocult al sectei masonice.

La acest grad vălul se ridică în mare parte și fratele poate întrezări, după ce trece prin formalitățile inițierii, fondul religiei oculte pe care o servește.

Atelierul Gradului se numește Suveran Capitol și este condus de Prea Înțeleptul Athirsata, care reprezintă pe Herod, tetrarchul Galileii.

Inițierea noilor frați începe în Camera verde unde Prea Înțeleptul le rezumă caracteristica celor 17 grade prin care au trecut, continuă în camera neagră, unde frații încearcă să regăsească „cuvântul pierdut", apoi în camera roșie, unde neofiților li se acoperă capul cu un voal negru, după care sunt împinși în camera infernală, unde întâlnesc reprezentați pe Cain, Chanaan, Moab, Hiram, Tubalcain și unde se oficiază glorificarea lui Lucifer.

Reîntorși în camera roșie, Prea Înțeleptul le prezintă pe o hârtie cuvântul pierdut pe care îl căutau adineaori și care este I. N. R. I. și le ține un discurs, arătându-le că aceste inițiale nu reprezintă ceeace cred toți creștinii (adică: Iisus Nazarineanul, Regele Iudeilor), ci are următoarea semnificație: Igne Natura

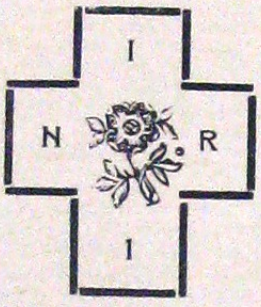

Renovatur Integra (natura este regenerată în întregime prin foc) ceeace înseamnă divinizarea naturii, confirmând doctrina panteistă a masoneriei.

După strigătele rituale de Hoscheah, Hoscheah, Hoscheah, executate de participanți, noui inițiați depun jurământul gradului respectiv:

„Promit și jur pe cuvânt de onoare, reînoind solemn astăzi obligațiile pentru care am jurat în gradele precedente, de a nu desvălui secretele cavalerilor de Roza Cruce, nici unui frate de grad inferior, nici unui profan sub pedeapsa de a rămâne MUT și ORB.

Sânge să curgă neîntrerupt din corpul meu, să sufăr cele mai grele chinuri de conștiință, spinii cei mai ascuțiți să-mi servească drept căpătâiu, fierea și oțetul să-mi fie băutura și supliciul crucificării să-mi fie sfârșitul dacă voi contraveni legilor cari îmi vor fi prescrise.

Promit deasemenea de a nu indica locul recepțiunii mele la gradul de Cavaler Roza Cruce, nici de către cine am fost primit".

✲ După noui strigăte de Hoscheah, se procedează la ceremonia finală a Cinei.

Prea Înțeleptul binecuvântează pâinea și vinul care i se prezintă pe o tavă cu cuvintele:

— „Mare Arhitect al Universului, tu care prevezi toate nevoile copiilor tăi, binecuvântează hrana noastră, ca să fie pentru gloria ta și satisfacerea noastră.

Această pâine să ne mențină forța și sănătatea.

Acest vin, simbol al inteligenței, să ne înalțe spiritul".

După ce frații mușcă și beau pe rând din pâinea și vinul prezentat, resturile SUNT ASVÂRLITE ÎNTR'UN COȘ.

In tot acest timp frații își vorbesc în șoapte la ureche.

Această ceremonie a Cinei, care parodiază Cina cea de Taină, este obligatorie deasemeni după inițierea noilor Cavaleri de Roza Cruce.

✲ Abia acum după executarea acestui monstruos ritual, va începe agapa despre care am amintit mai sus.

Dar înainte de a vedea cum se desfășoară această veselă petrecere din noaptea Patimilor lui Christos, să enumerăm pe câțiva dintre „frații creștini" ce s'au înălțat la gradul 18 în acest an.

Iată-i: N. Stroilă, Ronald Bulfinski, Petre Lazăr, Ed. Fischer, Carol Conea, Cornel Bediceanu, Liviu Teodorescu, ing. Vraca, Leon Cornișteanu, Alex. Hiotu și încă alți, pe care i-am scris de geaba aici, fiindcă d. cenzor, ca și în alte rânduri i-ar apăra cu foarfeca...

Vom participa acum împreună cu ei, cu toți Kadoșii.

Gradele 33 (invitați de onoare Pangal, C. Argetoianu, col. rezervă Ulic, Maltopol, Victor Radovici, ing. Arapu, Tillea, etc., și chiar cu „un mare inginer", Liviu Ciuley, abia scăpat din pușcărie pe cauțiune materială, la această agapă rozo-cruciană, al cărei menu a fost servit cu mult fast de casa Capșa, la Marea Loje Națională.

✲ In sala luminată feeric, tapetată cu roșu, cu accesorii albe și verzi, se află o cruce având la intersecția ei un trandafir.

Această cruce cu trandafir (rozã) este emblema gradului 18. Ea are următoarea semnificație:

— „Linia verticală este simbolul generațiunei, ramura orizontală cel al distrucțiunei, iar roza de la mijloc, emblema lui Isis, simbolul secret al fecundității. Deci Crucea cu roza, așezată la întretăierea sa reprezintă HUMANITATEA CARE SE REINOEȘTE FARA INCETARE".

(Din ritualul gradului 18).

Nu lipsesc deasemeni celelalte atribute rituale, globul înconjurat de un șarpe ce-și mușcă coada, pelicanul, G-ul fenician, luminile rituale, etc.

Pa masă tronează un candelabru cu șapte brațe (menorahul mozaic) în jurul căruia sunt așezate pahare ce respectă forma potirului.

Intre două tacâmuri este o singură pâine pe care frații trebue să și-o împartă.

In timpul mesei se vor întrebuința denumirile rituale ale obiectelor aflătoare pe masă astfel: masa se numește altar; fața de masă, covor; servetul, eșarfă; paharul, potir; sticla, amforă; a bea, a goli potirul, iar a bea în sănătatea cuiva se numește, a executa o libațiune, etc., etc.

Frații intră în sala astfel pregătită în procesiune cu mâinile încrucișate pe piept, imitând poziția în care masoneria ridiculizează pe Crist înfățișându-l în „Bon-Pasteur".

Așezându-se la masă, li se recomandă de către Prea Înțeleptul Athirsata să împartă fiecare pâinea cu cel de la dreapta sa pentru a evidenția „fraternitatea" ceremoniei.

Se aduce apoi comesenilor un miel fript, răstignit pe o Cruce, cu picioarele în sus.

✲ După ce Cavalerul Păzitor al Templului asigură pe Prea Înțeleptul că nici un ochiu profan nu veghează, acesta lămurește convivilor semnificația prezentării acestui miel.

— „Eternul va protejta căminurile noastre, cum a protejat pe cele ale părinților noștri, pentru că ei și-au însemnat porțile caselor lor cu sângele mielului fără pată.

„Dar înainte să ridicăm părțile necurate și să le aruncăm în flăcări".

Zicând aceste cuvinte, Prea Înțeleptul tae capul care este încununat de spini și cele patru picioare care sunt străbătute fiecare de câte un piron.

Masa e întreruptă din când în când de „libațiuni".

Dar și aceste libațiuni sunt executate ritual și anume:

Gradele 18 până la 29 își pun șervetele (eșarfele) pe umărul stâng, iar Kadoșii, Inchizitorii Inspectori Comandori, Prinții Secretului Regal și Suveranii

IMNUL

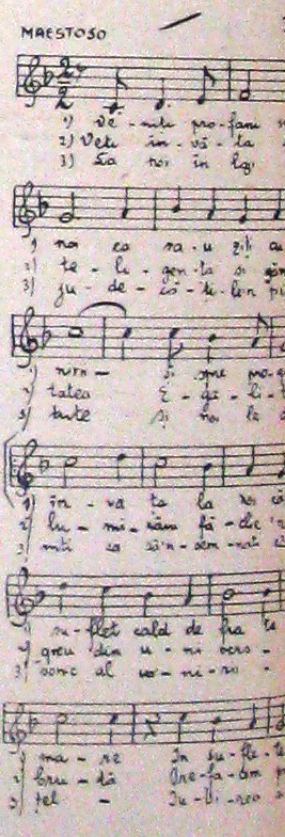

Mari Inspectori Generali (cum e pr. Bibescu) și le răsucesc în jurul gâtului, așezându-le capetele pe piept.

Ordinele Prea Înțeleptului urmează:

— „Umpleți potirele".

— „Sus potirele".

— „Goliți potirele în trei timpi".

r

ojă Naţională

ilor semnificaţia prezentă-
stui miel.
Eternul va protejta cămi-
noastre, cum a protejat
e ale părinţilor noştri, pen-
ei şi-au însemnat porţile
lor cu sângele mielului
ată.
înainte să ridicăm păr-
curate şi să le aruncăm în

**nd aceste cuvinte, Prea In-
l tae capul care este în-
t de spini şi cele patru
e care sunt străbătute fie-
câte un piron.**
**e intreruptă din când în
e „libaţiuni".**
**şi aceste libaţiuni sunt e-
e ritual şi anume:**
**ele 18 până la 29 îşi pun
le (eşarfele) pe umărul
iar Kadoşii, Inchizitorii
ori Comandori. Prinţii
lui Regal şi Suveranii**

IMNUL MASONIC

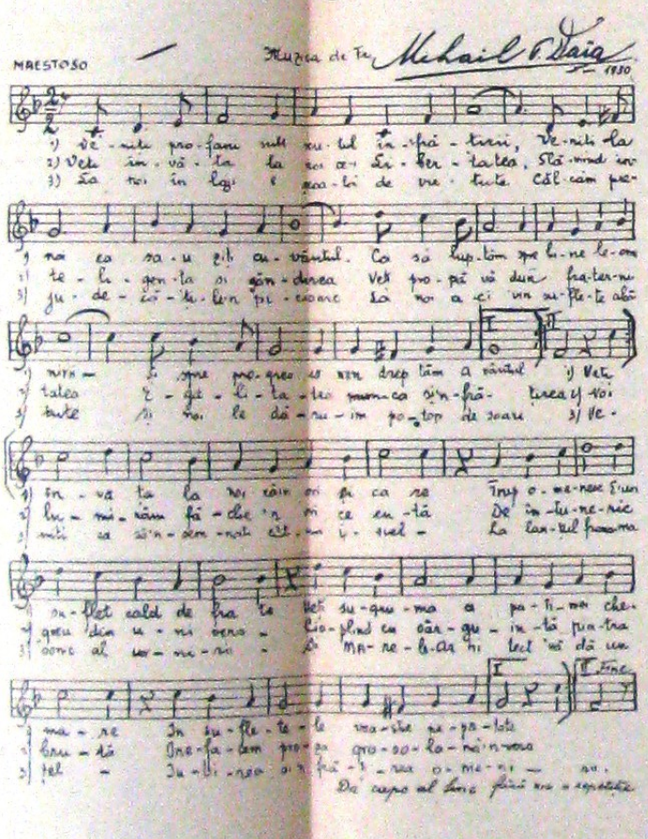

**spectori Generali (cum e
scu) şi le răsucesc în ju-
lui, aşezându-le capetele**

ele Prea Înţeleptului ur-

Împleţi potirele".
us potirele"
Goliţi potirele în trei

Iar după aceea:
— „Potirul la frunte"
—„Coborâţi potirul" — paharul se duce în regiunea stomacului.
— „Potirul la umărul stâng".
— „Potirul la umărul drept".
După executarea acestor mişcări cari în ansamblu alcătuesc semnul crucii, se ordonă repaos.
Bateriile — adică aplauzele masonice, aclamările rituale nu lipsesc deasemeni.
La această serbare roza-cruciană se intonează imnul masonic, pe care îl reproducem aci, după care se „închid lucrările" Agapei.
Prin urmare, în Noaptea Patimilor Mântuitorului, „creştinii" de la M. L. N. după ce parodiază Euharistia, reprezintă pe Christ printr'un miel, căruia îi declară — simbolic, firește — „necurate" capul însângerat de spini şi membrele pătrunse de piroane. Aceste „necurăţenii" sunt sacrificate „Focului, elementul principal al Ingerului Luminii", oferindu-le deci ca holocaust lui Lucifer.

Sacrilegiu, care trebue să înceteze.

Florin Becescu

Glas românesc în regiunea secuizată

Există, în noul stat al României Mari, probleme care se pun zilnic cu o putere de actualitate mereu crescândă. Mai ales în ţările alipite, unde etnicul e încă atât de tulbure şi aşteaptă vremuri potolite de cuminte oblăduire, pentru a se sedimenta definitiv, problemele acestea chinuesc pe oamenii de acolo, pe acei ce le au drept în faţă şi le înţeleg greutatea. Glasul lor străbate până la noi şi, de peste munţi adesea, strigătele de disperare mişcă sufletele din preajma cârmuirii, fără ca aceasta să reacţioneze în vreun fel. De cele mai multe ori meschine interese politice împiedecă şi ucid prematur orice intenţie de fericită intervenire, iar ajutorul promis rămâne pe hârtie, ca o amintire.

Din ţinuturile Odorheiului ne-a sosit de curând o mărturie a tembelismului guvernamental de totdeauna şi în acelaş timp, o sfâşietoare mărturisire a sufletului românesc din cotul Carpaţilor. E vorba de „Glas românesc în regiunea secuizată". Sunt între paginile acestei frământate şi dinamice tribune, rânduri atât de sincere, atât de spontane şi de triste, încât nu ştii răsfoind-o dacă într'adevăr vechea stăpânire maghiară a răposat definitv. O dramă fără sfârşit parcă îşi joacă flacăra peste satele Ciucului şi Odorheiului, ca o veşnică şi arzătoare ameninţare. Trăesc acolo Români care şi-au uitat limba şi credinţa, portul şi strămoşii, schinguiţi de legiuirile cămeşti ale Ungurilor. In dorinţa lor de a maghiariza provinciile ce le aparţineau, pentru a da impresia unei drepte stăpâniri bazată pe o puternică massă majoritară, au recurs la cele mai josnice şi inumane procedee. Au falsificat actele de botez, au schinguit oamenii pentru a-l sili să-şi schimbe confesiunea, au interzis alt grai decât acea guturală tuse turanică şi au reuşit în sfârşit desnaţionalizarea populaţiei româneşti. Istoricii maghiari susţin că Românii au fost maghiarizaţi de massa Secuilor veniţi peste ei.

In realitate n'a existat niciodată o „massă" de Secui, care să poată înghiţi pe Români, pentru simplul motiv că nici ei nu erau unguri şi fuseseră şi ei maghiarizaţi.

Pe himerica existenţă a unei imense populaţiuni secueşti, îşi bazează revizionismul revendicările sale. Până acolo le-a mers îndrăzneala încât au cerut şi cer încă tăierea unui coridor care să unească Ungaria „mutilată", peste Oradea şi Cluj, cu ţinuturile Odorheiului, Ciucului şi Sfântului Gheorghe.

Care e reacţiunea autorităţilor româneşti faţă de această falsă inscenare, sgomotos trâmbiţată în toate colţurile lumii? Realitatea e următoarea: mai mult de jumătate din Secuii de azi sunt Români secuizaţi. S'ar fi impus dela început o puternică acţiune de conducere a înstrăinaţilor la vechea lor matcă etnică. Prin biserică şi şcoală mai ales, susţinută cu nepreceputte mijloace, s'ar fi creat curentul necesar şi acea imensă gloată de oameni care nu mai ştiu că sunt Români, ar fi năvălit impetuos între vechile maluri. Ce au înfăptuit partidele politice porniute la cârma ţării? Iată câteva cuprinzătoare realizări: Odorheiul e singurul judeţ din ţară în care ortodoxii nu au protopop; *Odorheiul e singurul oraş din ţară cu primar minoritar*. Ce au de zis despre asta domnii politicieni care întocmesc carteluri electorale cu partidele minoritare, menajându-le interesele, asuprind adesea pe Români, acolo unde sunt mai puţini şi mai slabi, de dragul câtorva voturi în plus? Aşa se va închega fiinţa naţională a acestei ţări, cu meschinării şi laşităţi demagogice? Niciodată. E nevoie de o frăţească înţelegere, de o sarcrificare momentană a poftelor politice şi de o obiectivă pricepere a tragediei Românilor secuizaţi, pentru a înlătura definitiv acest ultim argument al revizionismului.

„Glas românesc în regiunea secuizată" de sub conducerea d-lui Octavian M. Dobrotă, desbate în paginile sale problema stringentă a recomanizării celor înstrăinaţi. Un ziar naţionalist înseamnă o luptă continuă pe crestele celor mai chinuitoare sacrificii şi întotdeauna un păcat: acela de a spune adevăruri care dor. Piedicile şi asupririle plouă din toate părţile; din tabăra străinilor care nu văd cu ochi buni restabilirea unor adevăruri istorice, sosesc răspunsuri inveninate şi acuzaţiuni nedrepte; din ţarcul politicii stăpânitoare pornesc pietrele grele ale inutililor demascaţi şi aici ni se pare a descoperi pe cel mai crâncen vrăjmaş, pentrucă e cel mai puternic.

Demagogia desvăluită, neputinţa şi indolenţa trase de urechi la lumina zilei, toate acestea nu pot să rămână nerăzbunate. De aceia admirăm curajul celor ce continuă să lupte dârz pentru izbânda românismului. „Glasul românesc..." al d-lui Dobrotă din Odorheiu, ne umple inimile de bucurie, ştiind că este cineva care a priceput marile zbuciumări ale unei populaţiuni asuprite mereu. In hăina de sărbătoare a celor treizeci de pagini mari şi bogate, „Glasul românesc...", îşi aniversează cinci ani de eroice străduinţi. Numărul acesta (din 10 Aprilie 1936) vrea să servească drept „program obligator pentru toate partidele politice româneşti, în vederea unităţii de acţiune pentru readucerea fraţilor secuizaţi. Am dori ca fericita intenţie a directorului şi fondatorului acestei gazete de bun simţ românesc, să nu rămână un program numai în filele ei. Cine are conştiinţa strigătoarelor nedreptăţi ce s'au abătut întotdeauna peste grumajii Românilor de acolo, cine vrea să-şi graveze numele pe piatra înfăptuirilor româneşti, să dea ascultare *glasului* acestuia din ultimul ceas.

Mâine, să nu fie prea târziu.

Vintilă Horia

Din Colectura

GHEORGHE STANOIU

AU EŞIT:

Lei 250.000
Anexa No. 131.913 S. II

Lei 250.000
Anexa No. 131.913 S. III

100.000	Matca	10.715	
100.000	„	19.840	
50.000	„	3.883	
50.000	„	48.070	
50.000	Anexa	229.922	S. II
50.000	„	229.922	S. III
50.000	„	299.753	

şi alte numeroase câştiguri.

Câştigătorii ANEXELOR de câte UN SFERT DE MILION sunt clienţi din Bucureşti şi suc. Iaşi.

REACȚIONARISM ȘI REVOLUȚIONARISM

Cât de străină e presa stropită cu rugină galițiană de aspirațiile autentice ale românismului se vede din inconsistența acuzațiilor, culese din cele patru vânturi ale lumii, pe cari ie aduce zi de zi naționalismului nostru. Dar totala ei incapacitate de aderare la conținuturile intime ale vieții românești se realizează și mai pregnant în folosirea termenilor cu totul nepotriviți pentru înfățișarea realităților noastre politice și sociale.

Faptul acesta stărnește proteste și așează stigmele unui dispreț suveran pe fața mistificatorilor. Pentru că încercarea de acoperire a unor vajnice porniri naționaliste cu termeni înșelători, răsuflați și goli de orice rezonanță, înseamnă reaua credință și lipsă de onestitate, în ordinea morală, și prostie în ordinea intelectuală. De amândouă păcatele se face vinovată zilnic stânga noastră iudeo-comunizantă.

Firesc e să ne întrebăm de unde această voită, intenționată discrepanță între datele realității noastre politice și termenii de înfățișare pe cari li-i aplică maculatura sărindaristă. Două sunt izvoarele acestor erori voite. Întâi, presa democrată și francmasonă lucrează la poruncile Moscovei și ale Parisului. Prin urmare, slugile ei nu gândesc, ci reproduc cu absolută fidelitate cecace li se dictează.

Căci doar să știe că fidelitatea este virtutea supremă a slugilor și a câinilor. Deasupra ordinilor primite cu deplină supunere și smerenie troneează, cu forța implacabilă a destinului, umbra lui Marx, al cărui catechism politic trebuie executat până la ultima virgulă. Altfel, amicii noștri de peste Nistru și dela Paris se supără foc.

Și din această slugărnicie derivă al doilea șir de greșeli. Stângiștii noștri nu văd prin proprii lor ochi. Vederea lor este tulburată de lunetele concave ale Moscovei și de cele convexe ale Parisului. Totul denaturat și străin. Între ei și realitățile în cari trăesc și pe cari le exploatează cu toată furia acaparatoare a lui Izrael se interpun, murdare și răsturnate, oglinzile iudeo-comuniste. De aici falsificările, mistificările și infamiile în cari vreau să tărască frumusețea primăvăratică a românismului. Și tot aici trebuie văzută originea termenilor uscați și secătuiți prin cari voesc să discrediteze mișcarea naționalistă și creștină.

Din aceste motive atitudinea lor este condamnabilă, iar mânciuna lor trebuie arsă cu fierul roșu.

O mare mânciună a presei internațional-comuniste, pe care vrea s'o aplice naționalismului românesc, care nu-i nici fascist, nici hitlerist, este reacționarismul.

E un adevăr banal că atributul de reacționar nu se potrivește întru nimic când este vorba de naționalismul nostru. Ca să demonstrăm această afirmație, ne oprim deocamdată asupra dublei semnificații a noțiunii. În cazul de față, atitudinea reacționară sau pur și simplu reacțiunea românească este o monedă cu două fețe la fel de justificate. Dar mai întâi de toate, ce înseamnă reacționarism? Vom vedea imediat că stângiștii noștri puși în fața realității sunt tot așa de ridicoli ca preacunoscutul erou caragealesc.

În termeni politici, reacțiune înseamnă tendința pe care o manifestă anumite organizații politice de a reveni la stări politice și sociale din trecut. Ar fi, prin urmare, o sacrificare a viitorului în favorul trecutului. Dar reacțiune mai înseamnă și replica categorică și opusă a unei organizațiuni politice față de acțiunea dezastruoasă a unei alte organizații, cu alte temeiii politice, cu alte resorturi morale și dăinuitoare în funcție de altă finalitate. Încercăm o determinare și o localizare concretă a acestei definiții. Spre o mai bună articulare a răspunsului, începem cu partea a doua a definiției.

Este naționalismul românesc o replică demnă, energică și virilă la acțiunea catastrofală, din punctul de vedere al intereselor obștești, a partidelor politice, fie internațional-tăraniste, fie național-liberale? Răspunsul nu poate fi decât afirmativ. Între linia de bătălie a naționalismului nostru totalitar și mlaștina pestilențială a democrației corupte și venale se ridică, ca o masivă amenințare, zidul de cremene al rezistenței eroice, al ascetismului moral și al sacrificiului pentru marea credință în izbânda românismului.

Răspunsurile la întrebarea de mai sus sunt tot atâtea cuie de foc înfipte în hoitul democrației românești.

Da!

1. Naționalismul nostru creștin este o reacțiune sănătoasă și demnă față de imoralitatea compromițătoare a democrației, care îndoliază de șaptesprezece ani fața României.

2. Mișcarea naționalistă și creștină din România este o reacțiune față de parazitismul exploatator al străinilor.

3. Rectificarea de conștiință românească și creștină înseamnă voința colectivă a unei națiuni de a fi stăpână în casa ei.

4. Statul totalitar românesc, care nu va fi altceva decât organizarea dinamică a națiunii pe bresle, corporații și unități politico-sociale organice, este negația statului democrat.

5. Și desigur voința revoluționară a naționalismului în plină ascensiune este o reacțiune împotriva oligarhiei democratice.

6. Și tot reacționar față de balta de otrăvuri democratice rămâne naționalismul românesc atunci când opune agentului electoral, bestiei democratice, dornică de bănet și averi, tipul de educație al omului eroic, botezat cu focul iubirii de patrie, iluminat de credința creștină și posedat de dorul sacrificiului.

7. Recunoaștem, spre mândria noastră, că naționaliștii noștri sunt reacționari atunci când luptă împotriva hidrei francmasonice și împotriva comunismului, cari sunt astăzi zeii tutelari ai democrației românești. Cine are curajul s'o nege?

8. Și iarăși reacționar este Sfarmă Piatră, acest simbol viu al românismului distrugător și creator în acelaș timp, atunci când dă luptă dreaptă și eroică pentru școala românească, pentru justiția românească, pentru așezarea bisericii naționale în drepturile ei imprescriptibile, pentru înzestrarea armatei, pentru refacerea finanței românești, pentru ridicarea dreaptă și sfântă a țărănimii la rangul pe care funcțiunea ei politică și națională i-l impune, pentru integrarea muncitorului român, cu toate drepturile lui, în unitatea vie a națiunii.

Ce a făcut din toate aceste puteri vii și instituții democrația românească? Răspunsul ni-l dă țara sărăcită, înjosită, vândută străinilor și anarhizată.

În fața României democratice, schiloadă și desfigurată, cât de înaltă, autoritară și bărbătească apare reacțiunea naționalistă și creștină!

Iar acuma, ca să revenim la prima parte a definiției noastre, ne întrebăm: manifestă naționalismul românesc tendința de reîntoarcere la trecut, de refugiere în grădinile netulburate ale unor tradiții moarte. Răspunsul este un categoric nu!

A, să ne înțelegem. Noi credem în puterile vii ale tradiției, dar respingem passeismul. Tradiționalismul dinamic, cu porțile larg deschise spre viitor, este măduva existenței noastre istorice. Dar asta e cu totul altceva.

Prin urmare, o reacțiune în sensul unei reveniri la așezări și rosturi politico-sociale apuse este o imposibilitate istorică și o mare mânciună a oficinelor sărindariste.

Imposibiltate, pentru că statul național român, întregit după războiul mondial, în afară de calamitatea democratică, n'a cunoscut altă formă de organizare. Mânciună, pentru că vrea să înăbușe o realitate vie printr'o abstracție de import.

Și atunci, domnilor, se impune în mod firesc următoarea întrebare: Vrea mișcarea naționalistă și creștină revenirea la fanariotismul democratic, la îmbucătirea anterioară unificării? E absurd și rușinos! Aici se poate prinde tâlcul marei mânciuni reacționare, de care fac atâta caz dușmanii naționalismului.

Realitatea este cu totul alta. Axa de creștere a naționalismului românesc este diametral opusă: este prin excelență revoluționară. Dacă acțiunea de revoluționară atitudine luată de naționalismul militant față de mocirla democratică este o reacțiune, după sinistrații intelectuali ai presei din Sărindar, fie așa. Dar să nu uite, d-lor, că și atunci este o reacțiune revoluționară.

Dar, pentru cei înscriși pe linia de bătălie a românismului, naționalism înseamnă misiune și mai înseamnă destin. Acestea nu se pot împlini în față românească decât printr'o vajnică acțiune revoluționară. Iată de ce titlul de nobletă a naționalismului nostru nu poate fi decât Revoluționarismul românesc.

Grigore Popa

Și profesorii, în tranșeele naționalismului

Adevărul credinței noastre a făcut aripi mari s'acum plutește în azur. Se ridică dârz, cu măreție imperială și, fără să-i pese de javrele clevetitoare, anunță ceasul nou al destinului românesc. Eu cred că în elanul acestei înălțări, s'au adunat toate încordările strămoșești, tot ce-a fost splendoare în visurile de demult și toată setea de mai bine a vremilor milenare. Românismul își spune cu hotărâre de fier, lozinca de încadrare în istorie și dictează ceasului de față primatul rasei sale. E o veste uluitoare, dacă ne gândim la atâtea vitregii care ne-au făcut prea multe veacuri slugile altora ori dacă mai scormonim trădările atâtor frați, care trăiesc între noi cu blazonul acesta.

Dar s'a întâmplat minunea. Abia a trecut un deceniu și elevii care învățaseră lupta în tranșeele lui A. C. Cuza, au adus convingerile lui în rosturile de răspundere în care au intrat. Astfel, mișcarea a destelinat pătura cultă, adică tocmai creierul neamului și postul de comandă s'a multiplicat pe toată întinderea țării. Anul trecut am avut formidabila închegare de forțe național-creștine în lumea avocaților, — unde maestrul Micescu și-a înțeles singur misiunea care l'ar fi putut încadra în linia desăvârșirii sale, alături de colegii tineri. A urmat procesul identic al medicilor, al clerului, — nu trebue să trecem cu vederea nici solidarizarea contabililor creștini, — pentru ca, însfârșit, acestei lupte să s'adaoge și profesorii secundari.

Dar articolul acesta ar fi vrut să **însemneze** un elogiu adus profesorimii, fiindcă adeziunea ei, este cu totul scumpă și hotărâtoare. Oamenii aceștia, care Dumnezeu știe cum trăesc din mizerabilele venituri cu care-i răsplătește un buget secătuit de aventurieri, pentru toată opera lor de luminare, s'au adunat în congresul lor anual. Și s'au adunat de data asta la Timișoara, să găsească o ieșire demnă de sub biciul nedreptății. Au vorbit ce-au vorbit, bunii noștri dascăli, dar pe urmă nu lăsat baltă nevoile lor s'au început alt cântec.

D-l Blumenfeld nu va înțelege, — cu siguranță — ce le-a venit să părăsească dintr'odată tema salariilor și să 'nceapă alta despre jidani, despre mafie și Cahal, despre toate blestemățiile pământului. Secretarul general, d-l Valeriu Grecu, a fost acela care, printr'un referat documentat și vibrant, a îmbrăcat asociația în cămășile mișcării de dreapta. Pe urmă, a uncat la tribună simpaticul și inimosul nostru prieten dela Cernăuți — Toma, — care a vorbit despre completa iudaizare a învățământului secundar din Bucovina, s'a ridicat poetul Tîn și grațios Petre Stati, dela Bălți, ca să arate că și în Basarabia, poporul românesc trăește aceeaș tragedie și tot așa au vorbit pe rând, reprezentanții fiecărei provincii, culminând în cuvântul cu totul răsvrătitor al lui Napoleon Crețu.

La capătul acestor destăinuiri, profesorii au redactat o moțiune, pentru care d-l Honigmann îi va trece în rândul huliganilor, fiindcă au cerut proporționalizarea elementelor străine în școli, precum și îndepărtarea profesorilor jidani și comuniști.

Nu se poate o lecție mai învietoare ca aceea pe care profesorii noștri au ținut-o la Timișoara. Ei au arătat cu prestigiul pe care îl-i dă catedra, adică pregătirea și răspunderea lor, că lupta națională este imperativul ceasului de față cu grija părintelui care-și crește copilul pentru a se continua prin el, educatorii aceștia au făcut examenul sever al haosului de azi, ca să aleagă linia de îndrumare a generațiilor de mâine. Și-au constatat că la temelia așezământului în care-și sădesc visele și avânturile de români, a fost pus fitilul dinamitei roșii. Au dat alarma că 'n școală sânt organizații de elevi comuniști și că viesparele se întreține prin rostul profesorilor jidani. S'au spus lucruri de atâta profundă îngrijorare și s'au înfățișat perspectivele sumbre ce ne amenință, cu atâta simțire — toate într'un minut sincer și spontan, — încât cuvântul profesorilor a fost o adevărată explozie a răbdării.

Oamenii aceștia liniștiți, deprinși cu măsură bine cugetată în tot ce fac, trebue să fi înregistrat din postul lor un semn de mare primejdie, ca să se pronunțe cu atâta tărie.

Am avut impresia, citind desbaterile lor, că la Timișoara a fost congresul unor studenți mai vârstnici, dar fulgerați de aceeași lumini ca cei pe care-i știm cu toții. Și impresia aceasta e cum nu se poate mai reconfortantă. Închipuiți-vă că lucrurile s'ar fi petrecut invers, că s'ar fi cântat imnul satanic al lui Constantinescu-Iași și s'ar fi pronunțat pentru tovărășia lui. Ce temperatură de febră s'ar fi dat poporului acesta și ce formidabilă îmbrânceală spre gura neantului.

Pan. M. Vizirescu

F.·. M.·. şi Biserica spaniolă

Totdeauna de actualitate — prin extrem de interesantele învăţăminte ce decurg din ea — trista experienţă spaniolă a venit nu numai ca o nouă revelaţie a rolului activ jucat de francmasonerie în toate revoluţiile de stânga, dar ea a produs cea mai perfectă evidenţiere a anti-clericalismului practicat în Loji. De aceea găsim necesar să ne oprim puţin — subliniind-o — şi asupra laturei pur anti-religioase a revoluţiei ce a dus la instaurarea republicii atee şi laice din Spania.

O primă tentativă a fost aceea din 1868, inaugurată prin revolta flotei din Cadix şi prin propunerile Supremului Consiliu spaniol de gr. 33 care a cerut, încă de-atunci: Proclamarea libertăţii cultelor; suprimarea ordinelor religioase şi a societăţilor de binefacere; secularizarea cimitirelor; abolirea celibatului eclesiastic. Dar succesul acelei loviturî de Stat masonice n'a fost decât temporar. Eroul ei, f .·. Francisco Ferrer, a fost condamnat la moarte şi executat, cu toate protestele şi ameninţările lumii masonice, ameninţări dirijate împotriva Regelui şi a Papei. El n'a rămas decât ca un „martir" al cauzei masonice universale, preamărit de Marele Orient italian, care l-a ridicat la rangul de „apostol al gândirii laice" şi de Liga Drepturilor Omului, care l-a declarat „martir al idealului democratic".

Erau, toate, gratificaţii explicabile din punct de vedere masonic, căci iată ce spunea Ferrer într'o circulară a sa: „Dacă unii dintre politicieni fac apel la umanitarism, omoraţi-i!"... El cerea, pur şi simplu: expulzarea tuturor comunităţilor catolice; desfiinţarea magistraturii, a armatei şi a marinei; dărâmarea bisericilor.

Dar realizarea completă a deziderateior anti-religioase formulate de Loji a fost încununată de succes abia imediat după revoluţia masonică din 1931, urmând ca această operă nefastă să fie continuată până la bolşevizarea definitivă a poporului iberic.

Am avut prilejul să facem, aici, un scurt istoric al faptelor ce au precedat revoluţia spaniolă, arătând atât contribuţia francmasoneriei, cât şi partea de vină ce se resfrânge asupra fostului dictator Primo de Rivera. Adăugăm acum că unele greşeli i se datorează şi Regelui Alfons. El se înconjurase de o curte detestabilă, care-l minţia, care-l sfătuia greşit. Şi, dacă la început a fost iubit de popor, acesta îl ura în urmă. Căci îi ierţi totul cuiva care-ţi este indiferent, dar îl urăşti de moarte pe un prieten scump care te înşeală. Şi gândindu-ne că Alfons al XIII-lea a fost un catolic convins, înţelegem pe deplin rostul cuvintelor citate de Léon de Poncins, din revista masonică sud-americană Cadena de Union (Aprii, 1931):

„...Acum e vorba să smulgem acest Ev-Mediu, care posedă două rădăcini solide: Monarhia şi Vaticanul.

...Odată cu prăbuşirea Monarhiei va dispare, pentru totdeauna, în Spania, puterea primejdioasă a clericalismului catolic roman.

...In curând va fi convocată adunarea constituantă care va proclama separaţia Bisericii de Stat şi va decreta libertatea completă de conştiinţă, punând catolicismul pe treaptă de egalitate cu celelalte religiuni.

...Monarhia spaniolă n'a putut să se menţină pentrucă avea un aliat puternic în clericalismul catolic. A rupe şi a anula acum puterea şi influenţa primejdioasă a acestui clericalism va fi cea mai mare şi frumoasă operă a tinerei republici.

...Rusia sovietică a dovedit, în faţa lumii întregi, că nu e nici un sacrilegiu să transformi o biserică în sală de spectacol sau în templu masonic".

Altfel stau lucrurile cu reprezentanţii catolicismului. In general, ei erau iubiţi de popor. „Preotul de ţară nu e urît, orice s'ar spune — scrie Jean Marquès-Rivière, în Comment la F .·. M .·. fait une révolution. Unele provincii sunt, în mod credincios şi cu toată pasiunea, ataşate de preoţii lor. Şi tocmai această stare de spirit generală face ca F .·. M .·. să apară ca autoarea tuturor revoltelor anti-clericale ce isbucniră în republică".

Fără îndoială că acesta este adevărul. Pecetea anti-creştină a masoneriei apare şi acum ca în tot cuprinsul istoriei. Totdeauna aceloraşi cauze le-au urmat aceleaşi efecte.

„E absurd să continuăm a spune: Nu voim să distrugem religia, când suntem obligaţi să asigurăm că această distrugere e indispensabilă formării unui Stat nou" — spunea f .·. Aulard, profesor la Sorbona. Iar cunoscutul publicist P. Dominique scria în revista bolşevizantă franceză Vu, privitor la revoluţia spaniolă din 1931: „Eri era vorba de respectarea religiei considerată ca fiind centrul, sufletul Statului — al Spaniei catolice — azi e vorba de a se creia un Stat nou".

Să mai amintim indisolubila legătură dintre masonerie şi iudaism? Sau, mai corect, să mai demonstrăm că francmasoneria este cea mai de temut unealtă a iudaismu'ui cu tendinţele sale veşnice de stăpânire a lumii? Citâm, la întâmplare, numele câtorva dintre fruntaşii Lojei „Francisco Ferrer" din Madrid, al cărei venerabil este jidanul René Valfort. Ei se numesc: Jacob Levy, A. Wolf, Isac Florentin, Léon Levy, Jules Cohen, Maurice Alevy, Nissim Cohen...

In ceiace-i priveşte pe executorii ordinelor pornite din Loji, nu mai constituie o noutate decât pentru minţile strîmte că aproape toţi conducătorii Spaniei actuale şi-au făcut ucenicia jucând în genunchi pe boabe de porumb:

— Alcala Zamora, preşedintele demisionar — ca şi cel ce-i va lua locul — e francmason. Alcala Zamora e catolic şi anticlerical tot-deodată. El se duce la biserică şi, în acelaş timp, urzeşte intrigi pentru isgonirea ordinelor religioase. Când a venit la putere, l-a chemat pe d-rul Kilrik şi pe marele rabin din Buenos-Aires, promiţându-le că „va repara nedreptatea istorică".

— Azana, francmason şi el, a declarat, cu prilejul numirii sale ca preşedinte de consiliu, că „Spania nu va mai fi catolică".

Şi-atunci, imediat după proclamarea republicii în 1931, Marea Loje spaniolă, întrunită la Madrid, adoptă aceleaşi principii enunţate de aceiaşi francmasonerie în 1868: Dreptul liberei expresiuni a conştiinţei umane şi libertatea cultelor; cununia civilă fără cea religioasă; separaţia Bisericii de Stat; expulzarea tuturor ordinelor religioase.

Până la traducerea în fapt a acestor deziderate, nu era decât un pas. Ministrii şi deputaţii părăsiră Lojile spre a-şi ocupa respectiv fotoliul ministerial şi scaunul în Cortes. Adunarea constituantă votă fără rezerve faimosul articol 26 din noua Constituţie republicană, conţinând punct cu punct toate deziderateie masonice.

Paralel însă cu această acţiune parlamentară, se desfăşura şi o acţiune de teroare menită nu numai să arunce pentru totdeauna în umbră o mare parte din populaţia unui Stat occidental, dar să pună şi în adevărata-i lumină organizaţia francmasoneriei. Vandalisme nedemne de secolul în care trăim şi care totuşi n'au avut nici un ecou în presa umanitaristă mondială ,au înroşit Spania de sângele a sute de nevinovaţi şi au lipsit-o, pentru multă vreme, de podoaba monumentelor ce constituiau una dintre mândriile ei.

Mânăstirea jezuită din Madrid, centru al aristocraţiei şi al nobilimii spaniole, a fost incendiată, împreună cu mânăstirea Carmeliţilor şi alte 8 mânăstiri, în timp ce populaţia striga: „Jos Segura! Jos Segura!". E vorba de cardinalul Segura, împotriva căruia buletinul Marei Loji spaniole ducea de multă vreme o campanie vehementă. Cardinalul abia a scăpat cu fuga.

Aproape simultan, la Grenada, Cadix, Malaga, Burios, Cordova, Valencia, Arcos-de-la-Fronteras, pretutindeni, bisericile fură incendiate, jefuite şi odoarele sfinte fură tăvălite în noroiu. Garda civilă intervenia totdeauna cu 24 ore mai târziu; afişe amenincţau: „Dacă nu expu'zaţi călugării, incendiem toate mânăstiri'e şi bisericile!" Şi înainte de fiecare incendiu, o delegaţie de masoni se prezenta la ministrul de Interne cerând expulzarea preoţilor.

In Ianuarie 1932 au fost expulzaţi Jesuiţii ,fapt care coincide cu incendierea mânăstirilor din Bilbao, Valencia şi Moncada. Iată ce scria, cu privire la această expulzare, Gustave Hervé, în La Victoire din 26/I/932:

„Lovindu-i pe Jesuiţi, masoneria loveşte o elită intelectuală care constituie pentru papalitate un stat-major de primul ordin ,ca loveşte în acelaş timp o minunată congregaţie de învăţământ; ea loveşte una din cele mai frumoase congregaţiuni misionare ce a lucrat vreodată la extinderea creştinismului în afara Europei.

„In lupta pe viaţă şi pe moarte angajată contra creştinismului de către liber-cugetătorii masoni, e natural ca această companie a lui Iisus să ia drumul exilului".

Biblioteca Jesuiţilor, conţinând 100.000 volume, fu arsă şi prădată.

Bunurile ordinului fură confiscate, conform cererii deputatului f.·. Bortella, care reclamă extinderea imediată a măsurii şi asupra celorlalte ordine religioase, realizându-se întocmai cele ce spunea f.·. spaniol José Lopez y Lopez, în 1931, ca răspuns la discursul f.·. francez A. Lebey, preşedintele Conventului Marelui Orient francez: „Separaţia Bisericii de Stat, expulzarea Jesuiţilor şi confiscarea averilor lor este o chestiune care figurează în ordinea de zi. Pot spune că ea va fi realizată. Spania merge către extrema stângă. Şi Vaticanul a pierdut desigur, ultima redută ce o avea în lume".

Prin expulzarea Jesuiţilor, fură desorganizate laboratoriile din Saria, observatorul din Grenada, marile colegii din Saragossa, Barcelona, Sevilla, Madrid, Andaluzia, Galicia; iar profesorii expulzaţi fură înlocuiţi prin refugiaţi iudeo-comuniştî veniţi din Germania.

Un punct culminant al atrocităţilor puse la cale şi patronate de masoneria spaniolă îl constituie revoluţia din Asturii.

„După răscoală — scrie Marquès-Rivière — Oviedo prezenta aspectul unui oraş distrus de bombardament. Biserici arse, bănci şi magazine jefuite, pretutindeni numai cadavre. toate monumentele de o valoare inestimabi'ă, orgoliu al civilizaţiei şi artei spaniole" erau prefăcute în pulbere. Catedrala a rezistat, dar a suferit pierderi incalculabile. Palatul episcopal a fost complet distrus, ca şi Universitatea. Aproape 200.000 volume au fost furate sau arse.

Mai întâiu a fost distrusă mânăstirea Dominicanilor. Călugării au fost arşi de vii, împuşcaţi şi aruncaţi — unii încă vii — într'o groapă comună. Scrisorile primite de colegii spanioli dela prietenii de-acolo erau pline de descrierea unor scene ce ne-ar fi imposibil să le reproducem...

Cu privire la cruzimea revoltaţilor din Asturii, publicista Carmen Fernandez scria: „Am văzut cum a fost ars de viu un preot în parcul St. Francisco. El fugea, îmbrăcat civil, dar a fost recunoscut de un tânăr, prins, desbrăcat şi legat de un pom. I s'au stropit apoi picioarele cu benzină şi i s'a dat foc".

La Turon, 16 preoţi, 3 gardieni, un inginer, 2 funcţionari şi 2 ofiţeri au fost împuşcaţi în cimitir. Tot acolo fură împuşcaţi 8 călugări. Starelul a fost decapitat după moarte.

La Mieres, biserica fu transformată în bordel. Patru seminarişti fură masacraţi ,iar cadavrele lor aruncate în apă.

Preoţii din La Robolleda fură arestaţi şi împuşcaţi.

In fine, la Sama, biserica fu incendiată ,statuile şi odoarele sfinte fură profanate. Unul dintre gardieni fu împuşcat sub ochii soţiei şi copiilor săi. Un martor spune că unora dintre victime li s'au smuls ochii, înainte de a fi executate, iar un preot a fost tăiat în bucăţi şi expus într'o măcelărie.

Alegerile din 1936 avură aproape aceiaşi consecinţă: 16 biserici distruse, 11 mânăstiri, 29 sedii ale partidelor de dreapta, 21 teatre. Apoi: capela San José din Madrid, considerată ca un monument natoinal; faimosul Christo al lui Juan de Menga şi scu'pturi în lemn de-ale lui Salcillo şi Julian Fernandez; picturi de Sanchez Coello, Alonso Cano, Vicente Lopez, Rballa şi Vergara.

Spania afer a distrus toate crucile dela răspântii şi toate indicaţiile care arătau ca'ea spre mormântul lui San Jacques de Compostella.

Spania catolică de altă dată a fost transformată de masoni într'o a doua Sodomă.

Ion Angelescu

TEAMA ANGLIEI

„Ca să nu-l lase italienilor!..." (Guerin Meschino)

Bréviaire du Journalisme

Volumul cu titlul de mai sus, apărut în același timp cu „Souvenirs d'un journaliste" a lui Lucien Corpechot, îl putem așeza în seria suculentelor tomuri de „Souvenirs" ale lui Léon Daudet.

Multe din figurile cari se profilează acuma sub condeiul temutului polemist Daudet ne sînt familiare din „Au temps de Judas", „Salons et journeaux", „Vers le rois" sau „Paris Vécu".

O viață de om trăită intens în arena ziaristică — căci Léon Daudet a împlinit 45 de ani de jurnalism — e cununa care face mîndria rabelaisianului polemist al „Acțiunei Franceze".

Nu cunoaștem în ziaristică — excepție făcînd Maurras — un altul care să fi iubit cu atâta pasiune lupta pentru idee și să fi militat cu mai mare voluptate la apariția și izbînda unui ziar care prin doctrina și ținuta sa stă deasupra tuturor celorlalte ziare franceze.

Acest Bréviaire du journalisme" nu formează obiectul unor îndrumări abstracte ci, în afară de atâtea chipuri creionate cu o vigoare caracteristică stilului neîmblînzitului polemist, ne dă posibilitatea să distingem rolul imens al presei care, după oamenii din posturile de conducere ale ziarelor, poate avea o influență salutară sau reafăcătoare pentru societate.

Numai ziarul de doctrină poate naște în massa cititorilor, a țării întregi chiar, curente de opinii și poate fi cea mai redutabilă forță atunci când, în afară de talentele recunoscute cari colaborează la succesul lui, are în fruntea sa o conducere perfect cinstită, morală.

O campanie de presă dusă de un astfel de ziar nu poate să nu lovească și să spargă orice gașcă oricât de bine ar fi apărată de gangsterii regimului. Și nu știu dacă există în toată presa pariziană un cotidian care să fi izbândit atât de bine în această privință cum a izbândit „l'Action Française".

N'a fost campanie de presă pornită de acest mare ziar de doctrină monarhistă, care să nu fi avut un succes deplin și care să nu fi ralliat țara reală alături de Maurras și Daudet. Este o întreagă desfășurare de tactică — tactică însă plecată din marele comandamente ale iubirii de patrie și popor — seria de articole cari tratează același subiect politic sau social sub toate fațetele, seria articolelor prelungindu-se uneori luni de zile și chiar ani întregi. O campanie dusă dinamic de toate condeiele redacției nu poate plictisi publicul, acesta fiind în nenumărate cazuri un izvor nesecat de informații pentru materialul campaniilor.

In chipul acesta, în timpul ultimului război, se cimentase o legătură atât de strînsă între public și „l'Action française" încât nu exista funcționar patriot care să nu fi pus în gardă pe Maurras și Daudet față de orice ticăloșie a regimului. Canaliile bisului „Cabinet negru", unde mișunau trădătorii de talia unui Malvy și Caillaux erau exasperați de exactitatea informațiilor ce plecau din redacția „Acțiunei franceze". Datorită campaniei dusă contra gazetei „Le Bonnet rouge" s'a descoperit tot firul complotului și conspirațiile în care nemții împînziseră Franța prin agenții lor, iar Caillaux și Malvy, dovediți în slujba spionajului nemțesc, urmărîți, judecați și condamnați de Inalta Curte pentru vina de trădare. Aici o mică paranteză: pe acești doi condamnați, amândoi oxreî, democrația republicană n'a simțit nici cea mai mică jenă să-i aridice, nu pe spînzurători cum meritau, ci la președinția consiliilor financiare ale Camerei și Senatului.

Campaniile „Acțiunei franceze" cari au scos în adevărata lumină rolul fucat de politia politică și magistratura aservită politicului s'au bucurat de atenția întregei lumi. Să nu uităm că André Tardieu, în „Le souverain captif", ce nu trebue să scape nimănui, pentrucă are o importanță epocală, reproduce într'un pasaj cuvintele unui înalt magistrat încărcat de experiența anilor: „Personalul secției mele este tot atâta de incapabil să se lase mituit pe cât este tot atât de incapabil să reziste vreunei dorințî a guvernului".

Din ziua de 22 Ianuarie 1923 apare evident rolul tragic al Siguranței generale în toate crimele grimate în „sinucideri". Dar toate asasinatele, începând cu acel a lui Marius Plateau, regisate și executate de Siguranța Generală, „l'aile marchante de la masonnerie" sînt rînd pe rînd acoperite de justiția care nu este capabilă să reziste vreunei dorințî a guvernului.

Dar ziua care trebuia să marcheze începutul unei îndârjite și sustinute campanii contra apașilor Siguranței generale, a fost ziua asasinării lui Philippe Daudet. Regimul republican văzând cum crește zilnic autoritatea lui Daudet și judecându-l periculos i-a hotărît suprimarea. Se trasase scenariul unui adevărat film. Fiul lui Léon Daudet, Philippe, un copil de 13—14 ani, trebuia atras în zisa librărie din subsolul unui indicator polițienesc și vânzător de articole pornografice, numitul Flaoutter, forțat să semneze o declarație că e anarchist și că „înțelege să-și facă datoria", apoi omorît. Urma să fie anunțat părintele că fiul său a fost găsit într'un cerc de anarchiști, condus și acesta în beciul lui Flaoutter să-și vadă copilul, și suprimat la rîndu-i. Un patlon „uitat" de Philippe Daudet în spelunca lui Flaoutter ar fi pus poliția „pe urmele asasinului", care cum era de așteptat ar fi trebuit găsit „sinucis". Ce putea fi mai drăcesc închipuit decât ca un părinte, șef al unei mișcări monarchiste, să fie „împușcat" de copilul său, „un anarchist". Turnarea filmului fiind însă cu prea multe riscuri s'a renunțat la partea a doua. Intr'adevăr, Philippe Daudet este atras în cursă, împușcat de oamenii Siguranței Generale în capcana lui Flaoutter, apoi urcat într'o mașină a șoferului Bojot și trimis la un spital cu eticheta „sinucis".

Toată urzeala este descoperită însă și Daudet tocmai contrar de ceiace așteptau simbriașii republicii, pornește cu o furie înzecită să lovească în Siguranța Generală, cuib de pirați și unealtă a francmasoneriei republicane. Bineînțeles, fără rezultat Maffia fusese însă încurajată de multe alte crime politice rămase nedescoperite, printre cari asasinarea lui Syveton.

Se știe că în 1904 izbucnește așa zisul scandal „al fișelor". Generalul André, ministru de război, o desăvârșită canalie, dogmatiza ofițerimea Franței în lojile „Marelui architect". Inaintările, mutările și numirile în comandamentele superioare nu se făceau decât în rândurile ofițerilor aparținând masoneriei si după fișile „Marelui Orient". Adusă la Cameră de către Guyot de Villeneuve, „afacerea fișelor", a scos un țipăt de oroare deputaților naționaliști. Ba chiar Paul Doumer, fostul președinte al republicii, pe atunci coleg de minister cu André și francmason, s'a ridicat și-a spus: Nici odată n'am știut că mă aflu în mijlocul unei bande de tâlhari!

Intr'o ședință următoare ce avea să aducă rostogolirea ministerului intreg, în mijlocul unei Camere indignate, Syveton, profesor la Facultatea de drept din Paris și deputat al Parisului, se îndreaptă spre banca ministerială și pălmuește obrazii murdari ai generalului André. Dat în judecată, Syveton este găsit, în ajunul procesului, „sinucis". In 1934 a apărut în hebdomaderul „Candide" scrisoarea agentului polițienesc care „sinucisese" pe Syveton. Acesta își recunoaște crima executată din ordinul Siguranței Generale și a unui oarecare Salaud, pe care dv. îl știți cine este. Mărturisirea aceasta târzie a confirmat teza lui Daudet, care n'a crezut nici un moment în povestea sinuciderii.

Să mai amintesc de recenta asasinare a integrului magistrat Prince, „sinucis" în ajunul zilei când trebuia să depuie raportul său în afacerea Stavisky"?

Câte figuri, câte fapte nu retrăiesc în acest „bréviaire du journalisme", reliefând misiunea grea pe care „Acțiunea franceză" a avut-o de îndeplinit în câmpul bătăliei de fiecare zi a ziaristicei.

„Rămâne misiunea noastră, nouă cari mânuim condeiele pentru Patrie, misiune care ne cere în primul rând să apărăm această Patrie, teritoriul său, limba sa, cu toate puterile noastre și fără odihnă. Franța este un ansamblu de familii țărănești, aristocrate, burgheze și muncitorești pe care le unește legătura naționalismului. Noi putem mult, noi ziariștii, pentru buna înțelegere și echilibrul acestor familii, pentru sănătatea lor morală și fizică, pentru slăbirea spiritului de invidie, de căștig și de ură.

De misiunea noastră ține încă să urmărim fără nici o milă pe răi și pe pungași, cu atât mai multă vigoare cu cât sînt mai sus situați. Insfârșit, programul nostru constă în trei puncte: să emoționăm pe cititorii nostri, să-i facem să râdă și să gândească. Această sarcină îndeplinită, putem fără frică să încredințăm sufletele noastre, fremătânde sau liniștite, în mâinile divinului Creiator".

Acestei misiuni, acestor comandamente s'au integrat, odată cu Maurras și Daudet, toți cei ce militează în cadrul acestui ziar, singura tribună unde vei găsi oameni de o deplină corectitudine în toate actele lor.

E. Boroianu

Generația mișcării studențești

Zilele trecute a avut loc în Capitală congresul „generației mișcării studențești din 1922". Nu am participat, deși avem înscris în statul nostru de serviciu, meritul de a face parte din această generație. Și nu am participat, nu pentru că ne desolidarizăm de atari manifestațiuni, dar pentru că, anul trecut, când s'au pus bazele acestui organism, am fost nevoiți a ne retrage, atuncea când am constat că această „generație" e tratată și colorată într'un anumit fel. Totuș, de câte ori este vorba de această dată sugestivă — 1922, — tresărim.

Și oricine ar pronunța-o, simțim nevoia sufletească, de a-i culege ecoul, ce se pierde în cei 14 ani de strădanie. Pentru că și noi ca și „generația mișcării studențești" suntem convinși de un lucru : Revoluția dela 1922 însemnează pentru viața politică a țării, ceeace însemnează fulgerul și trăsnetul pentru stânca crăpată în două și prăvălită la vale. O singură deosebire de vederi este între noi și între aceia ce-și arogă dreptul exclusivist de a vorbi în numele generației dela 1922 și anume : Noi suntem analizatorii obiectivi ai evenimentelor politice și sociale și de aceea observăm că după cum fenomenul trăznetului este datorit electricității, tot astfel desânțuirea dela 1922 este datorită altor elemente care preexistă. Sau pentru ca să fim mai expliciți, spunem: Sunt unii, cari, în concepția lor simplistă, dar foarte sinceră, cred că fulgerile și trăsnetele se datorese unor promenade de amuzament pe care Dumnezeu le face în cer cu carul Lui de foc. Tot astfel și în chestiunea de față : sunt unii cari, sinceri uneori (alteori de rea credință) vroese a afirma că marea revoluție națională începe, odată cu 1922 și deci meritele de conducători absoluți ai mișcării naționaliste de astăzi, revin, în mod logic, acelora care din întâmplare au stat atunci în fruntea studențimei. Eroarea, precum am spus, este opera unor naivi, precum și a unor oameni de rea credință. In orice caz, această eroare duce la un conflict cu realitatea istorică, având totdeodată și consecințe grave. „Conflict", pentru că strâmbând realitatea istorică, însemnează a nu se recunoaște marile merite ale precursorului luptei naționaliste.

„Consecințe grave" pentru că de îndată ce nu se recunosc meritele acelora ce astăzi joacă un rol de frunte în viața politică a țării, însemnează, în mod fatal, că se tinde la înlocuirea lor cu elemente de aventură, fără experiență și iresponsabile.

Ceeace ne face să abordăm cu mai multă pasiune această problemă este grija pe care am purtat-o și o purtăm unității mișcării studențești.

Oare, toate aceste grupuri sau blocuri, cari mai de care mai intransigente, au contribuit ele până în prezent cu ceva la consolidarea forțelor naționaliste, accelerând astfel marele eveniment în care națiа crede cu disperarea naufragiatului, care întâlnește în largul mării un colac de salvare ? N'am vrea să facem răspunzători pe nimeni de luptele fratricide la cari asistăm, pentru că n'am vrea să adâncim prăpastia. Nu putem însă a ne stăpâni mâhnirea de care am fost copleșiți cu prilejul congresului dela Tg.-Mureș. Am stat de vorbă cu studenți, cari, ne povesteau — întorși de acolo, despre teroarea deslănțuită împotriva lor, pentru simplu motiv că au îndrăsnit să poarte o cămașe colorată altfel decât cea oficială.

— Și cine credeți că i-a terorizat ? Jidanii, comuniștii, partidele politice ? Nu... Ci... camarazii lor, cari — pretind ei — și noi îi credem, luptă ca și prietenii noștri pentru aceeaș cauză sfântă : o Românie liberă. Incercăm o înlănțuire logică a lucrurilor, dar mintea noastră, înmărmurită în fața acestor aberațiuni, refuză ca să ne ofere o explicațiune a fenomenului.

Noi, pentrucă ne-am propus ca la această tribună să intervenim mai ales acolo unde nu se poate interveni decât cu mult curaj și cu mult sânge rece, vom îndrăsni ca și aci să punem degetul pe rană. De aceea, o declarăm, fără înconjur : Toate micile fracțiuni ce s'au născut și se nasc, din gigantica închegare a uriașului dela Iași — A. C. Cuza — luând diferite forme de grupări, blocuri, etc., nu au făcut altceva decât să întârzie cu un ceas sau cu o clipă, fluturarea steagului cu svastică, vestitorul izbânzii.

„Congresul generației dela 1922" a adunat anul acesta ca și anul trecut, pe cei câțiva prieteni cari au fost prezenți la isbucnirea mișcărilor studențești. Nu vroim a discuta calitatea niciunuia. Un singur lucru putem afirma : La apelul ce s'a făcut anul acesta n'au fost prezenți nici toți, nici majoritatea luptătorilor dela 1922. Ci un infim număr. (Umplutura făcută cu aceia ce au apărut în anul 1930 nu contează. De ce? Pentru că nici anul trecut și nici anul acesta organizatorii acestei grupări n'au putut să se ridice peste barierele de intoleranță, ale organizațiunei din care fac parte.

De aceea suntem mâhniți când vedem că în locul Unirei sublime dela 1922 se ridică astăzi ziduri de catastrofală despărțire *între aceia ce cred și acum în ceeace au crezut atunci* și între aceia ce își îndreaptă pașii pe căile rătăcite, impuse de trufie, de „blocuri", „grupări", etc...

N. Mucichescu-Tunari

Note, polemici, înfierări

Păritul „Sfarmă-piatră"

Ţara Noastră, care — în lipsa d-lui Goga — a devenit oficiul de publicitate al firmei Auschnit „Titan-Nadrag-Calan" anunţă într'o notă teribilă că — dacă nu ne înşelăm — directorul ei: D. I. Cucu ne-ar fi dat în judecată pentru calomnie.

Am calomniat un înger!...

Bine, ne resemnăm. Cu Cucu,... aşa a vrut soarta, vom merge la tribunal, — vom vedea — dar ce caută ziarul T. N. între noi? Intre Sfarmă Piatră şi Cucu!

Aici se ştia că T. N. este oficiosul partidului naţional-creştin şi ne purtam cu ea într'un fel.

Vedem, însă, acum că ne-am înşelat.

T. N. e monitorul personal al lui D. I. Cucu.

A, şi dacă e aşa, lucrurile se schimbă: Sfarmă Piatră întoarce foaia...

Şi acum: ce vrea Ţara lui Cucu?

Vrea ea să spună:

a) că epitropul ei nu a fost prins spionând şi n'a fost bătut de studenţi în sediul Asociaţiei studenţilor creştini din Iaşi?

Panait trăeşte!...

b) că nu lucrează Cucu ei cu ovreiul Ţăranu la „Buletinul de Industrie şi Comerţ"?

Ţăranu trăieşte. E circumcis, se numeşte Landau şi are o condamnare de doi ani pentru escrocherie!

c) că nu e omul de afaceri al altui om de afaceri?

Dar domnu Hodoş trăieşte şi el! (Iar Ţara Noastră, cu o grabă, cel puţin curioasă, publică pagini întregi de reclamă, având aerul că apare în fiecare zi într'un număr festiv...). A, dar n'am vrea să se creadă că am avea ceva de împărţit cu reclamantele D. I. Cucu.

D. I. Cucu este o biată bătrână şarlă de uşi multe, care umblă din coteţ în coteţ după ouă.

Ce-ar putea avea păritul Sfarmă Piatră cu el?!

Am scris lucrurile de mai sus nu ca să polemizăm cu dl Cucu! — ci fiindcă sântem aici în dreptul nostru — un drept tare şi f. vechiu! — de a apăra mişcarea naţionalistă de lichele.

Cucu?

Avem noi un întreg dosar pentru el.

Noul program georgist

Ziarele au anunţat că d. Gh. Brătianu ar fi adoptat în ultimele zile lozinci extremiste şi ar fi devenit astfel naţionalist intransigent.

Da, este adevărat!

D. Brătianu a aderat la doctrina lui *numerus ocazionalis*" împotriva străinilor flotanţi, veniţi în ţară de 2-3 luni.

D. Brătianu a supus noul program evreilor din partid — şi aceştia l-au ratificat cu entuziasm.

Nu este, însă, vorba de o imediată aplicare a acestui program intransigent georgist. Nu! Străinii să fie liniştiţi!

Chestiunea va mai dura, fiindcă manifestul care va avea să lanseze noua lozincă georgistă cuprinde şi chestiuni de politică externă. El va trebui, prin urmare, aprobat în prealabil de d. Arczisewsky. Şi d. Arczisewski lipseşte din Bucureşti.

Şi ginerele lui Niculae...

Ni se comunică din Cluj că şeful lojei Rotary-Club de acolo e un anume German, ginerele d-lui Al. Vaida.

„E explicabil! Şi — cum ar spune tata-socru — foarte fain: decât un ungur, mai bine un valah!

Poliţia, Paza, masoneria şi un ordin al d-lui Vaida

Citim în ziare următorul comunicat:

Prefectura poliţiei municipiului Bucureşti ne roagă să arătăm că nu are nici un amestec cu diferitele broşuri şi reviste zilnice sau periodice care apar sub diferite numiri ca: „Poliţia modernă", „Cronica poliţienească"; „Paza", etc.

Diferiţi indivizi nu se sfiesc să meargă până acolo încât să se substitue — în conversaţii telefonice — funcţionarilor poliţieneşti, obţinând astfel, pe cât nepermise, subvenţii şi abonamente pentru publicaţiile ce le aparţin exclusiv.

Cei cărora li se prezintă astfel de cazuri sunt rugaţi a le aduce telefonic la cunoştinţa poliţiei judiciare, care are ordin să aresteze pe aceşti indivizi.

Din întâmplare una din aceste publicaţii „Paza" ne este cunoscută pentrucă ne interesează îndeaproape şi pe noi.

Această revistă care se intitulează „poliţienească", nu are poliţienesc decât numele directorului său, d. chestor Daschievici (mason în M. L. N.) şi una din coperte, ultima, care face reclamă unor cătuşe inventate de un poliţist român.

In rest, această revistă care apare odată pe an, face istoria şi apologia masoneriei.

Această publicaţie de care se scutură acum cu atâta oroare autoritatea poliţienească, a fost cândva recomandată (a se vedea clişeul) sub iscălitură proprie de un ministru de interne (d. Al. Vaida) care cerea prefecturilor din ţară încurajarea prin „abonamente de 1000 lei", a acestei admirabile reviste de interes „poliţienesc"...

Am putea crede citind această recomandare semnată de d. Vaida că interesele masoneriei se confundau cu ale poliţiei, probabil din cauza dublei calităţi de ministru şi francmason a semnatarului.

Acum cel puţin, e îmbucurător că s'a sesizat în fine şi poliţia, care ca totdeauna vine mai târziu.

Dar în urma comunicatului d-lui Gabriel Marinescu, se naşte întrebarea: care e situaţia d-lui chestor Daschievici, directorul revistei „Paza" care obţine „pe cât nepermise, subvenţii şi abonamente?"

CIRCULARA GENERALA CATRE:

Directoratele Regionale, Inspectoratul general al Jandarmeriei Rurale, Direcţiunea Generală a Poliţiei, Prefectura Poliţiei Municipiului Bucureşti, Primării, Prefecturile de judeţe, Preturi, Inspectoratele Regionale de Poliţie, Chesturile de Poliţie şi Poliţii.-

MINISTERUL DE INTERNE
DIRECŢIUNEA ADMINISTRAŢIEI GENERALE [illegible] LOCALE
Nr. 5424 [illegible] 12 Iulie 1930

DOMNULE

Domnul Vasile Daşkevici, chestorul sectorului III (albastru) din Prefectura Poliţiei Municipiului Bucureşti, a luat iniţiativa lăudabilă de a scoate o revistă de Poliţie şi Administraţie, cu caracter strict profesional care să servească ca organ de educaţie şi îndrumare a funcţionarilor noştri poliţieneşti şi administraţiei.

Dat fiind însă că o publicaţiune de specialitate, cum este în speţă revista „PAZA" care a intrat în cel de al [illegible] an de existenţă, nu se poate întreţine decât cu foarte mari greutăţi materiale, revista are neapărată nevoe de sprijinul material şi moral al tuturor organelor noastre administrative şi poliţieneşti cărora în prima linie se adresează.-

In consecinţă am onoare vă ruga, să binevoiţi a da toată atenţiunea ce merită o publicaţiune de asemenea natură, acordând întreg sprijinul d-voastră pentru asigurarea existenţei acestei valoroase publicaţiuni, cât şi de încurajarea tuturor acelora pe care îi interesează problemele în legătură cu paza poliţienească, administrativă şi socială a ţărei.

Costul anual al unui abonament:
Ediţie de lux pentru autorităţile Urbane- lei 1000 (una mie)
Ediţie obişnuită pentru autorităţile Rurale- lei 500 (cinci sute)
Aceiaş ediţie pentru funcţionari administrativi şi poliţieneşti inferiori, şi jandarmi rurali (grade) inferioare lei 200 (două sute)

MINISTRU,

Director,

Obrăznicie masonică

Apaşii masoneriei au ieşit la drumul mare, bine înţeles tot cu masca trasă pe ochi, aşa cum stă bine pungaşului. „Le sub'ime Prince du royal secret" a ţesut un „comunicat" în numele „Franc-masoneriei Române Unite" pe care l-a trimis în plicuri închise în toată ţara „ca să aducă la cunoştinţa bunilor români următoarele":

„Campaniile se cs duc prin scris şi prin grai în contra Franc-Masoneriei din România şi membrilor ei sânt nedrepte... că... organizaţia sa, tendinţele şi legăturile sale universale, converg, permanent la promovarea celor mai pure năzuinţe a Patriei româneşti... că masonii din ordinul franc-masonilor români-uniţi au ca disciplină respectul desăvârşit al îndatoririlor faţă de Tron, Patrie, religie... şi multe alte nerozii şi sfruntate neadevăruri.

Acuma când în Franţa de câtiva ani de zile toată presa duce o campanie violentă contra masoneriei, acuma când d. André Tardieu, fost preşedinte de consiliu, demască în „Le souverain captif" starea abjectului regim democratic, care se confundă cu gregarismul masonic al Franţei, acum când în Italia, Germania, Turcia masonismul a fost pulverizat, iar noi nu de multă vreme am simţit laba Bestiei, tocmai acuma şnapanii noştri vin să ne cânte virtuţile pe cari le practică în hezna bruhelor.

Noi ştim, însă, că la întuneric nu trăesc decât fiarele şi banditii.

Solidaritatea masonică e solidaritate de întuneric şi crimă.

O scrisoare a D-lui Cezar Mereuţă

Intr'un număr trecut al revistei noastre, am publicat lista masonilor rotarieni din România. Printre aceştia era trecut şi d. Cezar Mereuţă, directorul general al C. F. R. Lista dată de Sfarmă Piatră — fragmentar, se înţelege, fiindcă cenzura veghează! — era cea oficială a Rotary-Clubului.

Astăzi însă avem ocazia să constatăm că masoneria rotariană, ca şi patroana ei, masoneria adonhiramică, e... puţin escroacă.

D. Cezar Mereuţă ne trimite, într'adevăr, această laconică dar categorică totdeodată scrisoare:

„N'am fost niciodată şi nu sunt în nici o societate masonică".

CEZAR MEREUŢA

21. IV. 936.

N'avem nici un motiv să ne îndoim de buna credinţă şi onorabilitatea d-lui Cezar Mereuţă. Scrisoarea d-sale, care nu e cea d'întâiu dezavuare a masoneriei apărută în aceste pagini, demască procedeul tipic masonic: oameni cu mare suprafaţă sunt înscrişi în Loji fără ştirea lor, servind numai ca o momeală pentru naivi şi ca un răspuns la atacurile împotriva scopurilor reale ale masoneriei.

Hangiul Ancuţei la Universitate?

Lupta *lui Fagure-Honigmann anunţă că printre profesorii Universităţii din Iaşi se ventilează ideia numirii hangiului Mihail Sadoveanu la o catedră a facultăţii de litere. Numirea ar necesita numai foarte puţin, o simplă formalitate: proclamarea susnumitului ca „doctor honoris causa".*

Este, însă, o dificultate: cum să se facă proclamarea?

Din fericire, Sfarmă Piatră a găsit soluţia acestei grele probleme de rezolvarea căreia depinde soarta culturii româneşti: cu o simplă recomandaţie din partea lui Păstorel Teodoreanu, Sadoveanu poate fi proclamat „rex bibendi". E tot pe latineşte şi e achisuficient.

Moartea fr.·.m.·. Romulus Voinescu

Marţi 21 Aprilie a fost înmormântat la cimitirul Bellu Romulus Voinescu, fost magistrat, secretar general al ministerului de interne şi director general al Siguranţei Statului.

R. Voinescu a fost membru în şase consilii de administraţie şi francmason.

Iniţiat în ziua de 20 Decemvrie 1921 (odată cu d. general rez. Eraclie Nicoleanu) în loja română numărul 1, de subt obedienţa „lojei americane", Voinescu a fost de mai multe ori „efitar" în biroul „Marelui Orient".

La înmormântarea lui a luat parte şi o delegaţie de „fraţi" în frunte cu fr.·. E. Papiniu, care a depus o coroană în numele francmasoneriei române-unite (loja M. Or. şi Sadoveanu).

D-lui P. C.

Vă mulţumim. Am avut „Imnul". Dacă ne-aţi putea aduna alte date proaspete şi interesante, ne-aţi fi ca un frate... Frate cu Sfarmă Piatră! — o, asta e neînchipuit de mult!

Anul II, Nr. 22 Joi 23 Aprilie 1936

Sfarmă ✠ Piatră

Porumbelul Păcii se înapoiază dela Locarno.
(Die Weltwoche)

I. EDUARD-MARIE HERRIOT, născut la Troyes 5 Iulie 1872.

Marele hebdomadar parisian Gringoire a început publicarea listei inamicilor publici ai Franței. Primul la catalog e d. Herriot, căruia i s'a alcătuit următorul „Stat de serviciu":

In vârstă de 42 de ani în 1914, n'a plecat totuși pe front. A provocat catastrofa financiară și inflația din 1926. A provocat, dându-și demisia de ministru în 1926, 1934 și 1936, prăbușirea cabinetului Poincaré, Doumergue și Laval. E responsabil de adunarea guvernului frontului popular Sarraut-Flandin, care ne-a condus la un Charleroi diplomatic. A evacuat Ruhr-ul care constituia gajul reparațiilor noastre. A trecut cu buretele peste datoriile garmane la conferința dela Lausanne în 1932. Ar fi vrut ca Franța să-și plătească datoriile către America, în timp ce se opunea cu U.R.S.S. să-și plătească datoriile către Franța. A provocat reducerea cu 1,200 miliarde creditelor militare, în 1932. A votat contra liniei de apărare Tardieu-Maginot. A provocat votarea conversiunei rentelor cari a ruinat bugetul cu 15 miliarde. A luat inițiativa să se recunoască Sovietele, după ce le-a calificat de regim de îndobitocire și escroci. Tipul de disprețuit al politicianului demagog.
(Gringoire)

DUPA DEZASTRU

NEGUSUL. — Dar unde sunt consilierii mei europeni.
(La Tribuna)

INTRE FRANTA SI ANGLIA

Anglia vrea sancțiuni contra Italiei

Anglia nu vrea sancțiuni contra Germaniei
(Guerin Meschino)

IN SALA „DALLES"
CONCERTUL violonistului C. BOBESCU cu concursul D-nei ANA GADIU dela OPERA ROMÂNĂ
SÂMBĂTĂ 25 APRILIE ora 9 seara

6 LEI

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL", BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU, 23-25